

Móritz Mátyás

Mint orsóról a szál

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

A borító Kéri Ferenc terve alapján készült.

Kiadja a Mercator Stúdió

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Lektor: Gál Veronika

Szerkesztő: Karaffa Gyula (Börzsönyi Helikon)

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN: 978-963-606-668-0

© Móritz Mátyás, 2007

© Mercator Stúdió, 2007

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó

2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu

T/F: 06-26-301-549

Mobil: 06-30-30-59-489

Móritz Mátyás

Mint orsóról a szál

Tartalom

A bánat misztériumára.....6	Horpadt edény a cilinderem... ..55
A báránynál is kezesebbek... ..7	Jégvilág57
A bujdosó.....8	Jób éneke.....59
A csillagokhoz9	Keserves60
A fájdalom és én10	Ki hallja én nagy jajgatásom62
A harsogó tenger csendje.....11	Kifőzde.....63
A hűtlen12	Kit érdekel.....64
A költészethez.....13	Kormány nélkül.....65
A mi Urunk... ..14	Laboda és csalán66
A sűrű semmiben16	Legyen a bánat, fogam közt a
A XXI. század költői17	virágszál?... ..68
Ahogy majd19	Leltár, eltűnődve70
Árnyéklovas.....20	Leomló falak71
Az átkozott költő22	Litánia73
Az ő halála halálnak23	Lombjavesztett fákon.....74
Az örömhöz... ..24	Mikor.....76
Baka Istvánhoz25	Mint egy lavór, üres a két kezem 77
Boldogok... ..26	Mulandóság.....78
Bolyongok28	Nagy Gáspár tenyerébe80
Bús fivérem.....29	Napmeleg és ólomég81
Caspar Hauser éneke34	Nem csak... ..83
Dermedt árnyak35	Nem tudni hova, tovább... ..85
Eddig elkerült... ..37	Öreg szerelmespár.....87
Egér és ember38	Panoptikum88
Egymásba ölti39	Pont89
Ez az egy vers... ..42	Semmieset90
Fekete ünnep.....44	Szégyenvers91
Felelj, árva költő!.....47	Szétszórt emlékeink93
Fohász.....49	Testünknek nincsen ára.....94
Hangtalan vacogva51	Uram tekints le ránk.....96
Hegyibeszéd.....52	Vér és a vad.....98
Hogy megverjen majd a nagy ég... ..53	Zuhanás a mélybe.....100

*dermedt árnyak hamuja vagyok
saját romlásom előképe*

Bohumil Hrabal

A bánat misztériumára

Testvérem, szenved a szíved,
a fájdalmad mint tövist hordod,
hogy lehet jobb, már nem hiszed,
reményről nincs kedved dalolnod?...

Szíved fénye, tompán lobban,
szerelem tüze, nem melenget,
nem hiszed, hogy leszel jobban,
azon vagy: életed elengedd?...

A kívül érzed, és a lázat,
csak zihál, sziklatömbű melled,
nem érhet már csak gyalázat,
nem hiszed: lesz mit ünnepelned?...

Az éjszaka villáma vág,
tépett büszkeséged zászlaja,
hazugság a szép, – új világ,
nem csitul az orkán gyász zaja?...

Ülsz csak az ég alatt resten,
és múltadra gondolsz untalan,
nem vigasztal már az Isten,
csak heversz mint ájult hontalan?...

Mint a többi célja vesztett
úgy játszol a meddő hűrokon,
míg a föld moraja reszket,
csak az elmúlással vagy rokon?...

Fekszel a többi beteg közt,
üldözőid elől, nem igyekszel,
úgy élsz a halállal szemközt
hogy talán, boldog leszel egyszer?...

Veled ballag a lemondás,
úgy gondolod, nincs aki segít,
hogy rajtad nincs csak a rontás?...
– szeresd meg hát a töviseid!

Testvérem, az éj riogat,
mikor az árnyak gyűlnek köréd?...
– az Isten majd megsimogat,
s halk béke pereg majd föléd!...

A báránynál is kezesebbek...

*Boldogok,
akik megtartják az ő parancsolatait,
hogy joguk legyen az életnek fájához,
és bemehessenek a kapukon a városba.*

Jelenések könyve 22. fejezet

Boldogok, akik szirthez hasonlítanak,
akik napjaikat, nyugodtan fejtik,
akik az életre ablakot nyitnak,
és ha betegek voltak, elfelejtik.
Boldogok, kik szomjazzák a nevetést,
boldogok, kik éheznek a jókedvet,
kiket úgy vernek, mint zápor a vetést,
kiket börtönbe, vagy máglyára vetnek.
Boldogok, kik koldussal paroláznak,
akik könyörögnek, de nem vétkeznek,
kiknek ott a tanyájuk, ahol áznak,
kiknek nagy éhük van, s nem éheznek.
Boldogok, kik a bölcs mosolyt havazzák,
kik egy bűnöst is ártatlannak látnak,
kik a csókot, húlve úgy kanalazzák,
és bár nem értenek, de megbocsátanak.
Boldogok, akik virágként úgy szeretnek,
kik fájdalmasan, fel nem ordítanak,
akik ha sírnának is: csak nevetnek,
kiknek suttogása a holdig szalad.
Boldogok mind, akik nem hadakoznak,
kibékülnek a haragvó halállal,
kik nyugodt ellenségei a rossznak,
és szívük, Úrhoz méltó terhet vállal.
Boldogok, akik karót nem hegyeznek,
kik embernek maradnak és boldognak,
amíg mások mindennel kiegyeznek,
ők úgy örülnek az örök dolgoknak.

A bujdosó

Vannak akik ismernek, de Te még nem
– nehéz lenne, benned látnom az idolt
egyszer sem voltál, egyetlen reményem
ha adtál is valamit: egyszeri volt

Bújsz előlem, mint patak a fák között
nincs könnyed, ha belém mar a csonthideg
kényes embernek hiába öltözök
– meztelen vágok neki a semminek

Hagysz az elcsöppenő vértől ragyogni
vakmerő reménnyel téged szeretni
ájulásig körülötted forogni
földdel és az egekkel keveredni

Nem áldasz két kézzel, se takaróval
nem hallgatsz meg, – más aki hozzám beszél
küzdök csak rossz álommal, és (forró) karóval
– kerülgetsz, mint az üres, – fekete szél

Vannak akik ismernek, de Te még nem
úgy látszik minden tévedésem kevés
lehet: későn tudom meg: téged, végleg
szeretni akarnom: kísérletezés

Hagyod sorsom szárnyait kavarogni
hagysz millió csillag közt magányosnak
hagysz beváttatlan álmokra hallgatni
hagyod hogy a záporok ronggyá mosnak

Bújsz előlem, – rejtőzöl mint az öröm
amit szívesen követelnék, -ha van
legszentebb szolgám – helyetted – a közöny
és Te csak hagyod, hogy kínozzam magam

Nem is kell annak szenvedését kérni
ki fürdött, sorsa hevében-havában
hagyjad: szívem, szívedhez hiún mérni
a torkomig ömlő (csont)hideg magányban

A csillagokhoz

1.

Mint egy rabot, magam végig nem tekintem
a két szemem, tűnő partok felé nem néz
látni tudom a jót szenvedéseimben
pümkösd királyságot, sem ül fölöttem vész

Gerincem nem recseg mint a homok, – kavics
kínzóim várhatják hogy hitem eldobom
két kezével a sors, széjjelmorzsolhat is
én nem leszek az éjjel, – a földdel rokon

Nem jajgatok: keblem véres: megsebeztek
nem a búról fog szólni a legszebb dalom
nem fogok vergődni a bánatba vesztég

Futni nem vágyok én, bőszen és esztelen
a bánatot egy percre sem magasztalom
keresztutamon, mindig Isten lesz velem

2.

Miért lennék gyenge, aki bármit megbán
akinek száján a vad fájdalom dadog
aki gyáva meghalni, szégyen-keresztfán
fogjanak el, tépjenek csak vadállatok

Miért állnék Úrnak, szoknyája szögletén
tűz is égethet, álmom nem lesz csüggeteg
ha nincs ereje Istennek, segíték én
érintésem elhamvasztja a zord telet

Utolsó órán sem gondolkozom azon
ki az akinek halálom nem tűnik fel
nyár, halálthozó csókjára nem szomjazom

Mint ahogy elégtételre sem, vagy vére
ha ködös gödörbe is dugnak, – én hittel
elfogodom azt is: Isten nem hagy élve

A fájdalom és én

Égitetek közt álmodom
magányosak kik elhagytak
nem ront meg bú, baj, rágalom
kőd karmai nem szaggatnak

Gyenge aki megfélemeget
enyészet nem lakik bennem
egyé más a rabkenyeret
a dacból fölemelkedten

Nem veszek el nyers habokban
árván soha nem csavargok
a szívem nincs darabokban
keresztet háton nem hordok

Álmom könnyebb mint egy lepke
álmom könnyebb mint egy pille
szöveget Te sem versz kezembe
Te sem láthatsz megfeszítve

Helyetted is jó kedvem van
nincs ki lenyúzza a bőröm
csoda bennem minden dallam
én az élethez kötődöm

Nincs ki szívem elorozná
nincs ki engem megpecsétel
az ördög sem tehet rosszá
a tehetetlen dühével

Erő nincs ami ledöntsön
tüske nem leszek bozóton
nincs senkinek mit köszönnöm
nincs aki fellobogózzon

Égitetek közt álmodom
mint egy hajléktalan részeg
csillagfényvel a vállamon
Istenen is átalnézek

A harsogó tenger csendje

Fenyvesi Ottónak

Már nem nagyon hiszek a szavaknak,
még a műzsám mellett is csak addig
tartok ki, míg egy nálánál jobbat
nem találok. Már nem nagyon hiszek
a tavasznak. Pusztul a föld. Arcom
az elmúlt télen, még tükörsima
volt, s bársonyos a bőröm. Hangom
mutál, szakáll sarjad az államon,
és a bánat, talán már ma éjjel
halálig gyötör. Hisz olyan mélyen
feszíti szívemet. Sokan vertek,
szegény maradtam, és sohasem volt
szerencsém. Ma éjjel tán' meghalok.
Ma éjjel, olyan mélyre merülök.

*

Hánykolódom, mint vízen a csónak.
Mit hoz a holnap? Nem találghatom.
Még a jogos panaszaimat is
elhallghatom. Csak hánykolódom, zord
habok között, s a szél dagályán.
Senkim sincs, széles e világon, és
viszontszeretni az álnok tenger
képes csupán. Nincs nyugalom, csupán
a sorsom: kihunyni, mint a lámpás
melyből elfogy, az -éltető- olaj.
Hajótörött és halrágta testem,
a tengerparti sírban fekszik majd.
De addig is: mint vízen a csónak.
De addig is: mint csónak a vízen.

A hűtlen

Nem is emlékszem én már arra a napra,
mikor utoljára ismertem magamra.
Ha létezik Egy Úr: rám az sem vigyáz:
senkije vagyok, és így nem éri gyász.

Úgy gondolok én a szebbre és a jobbra
ahogy az Isten gondol, az én kínomra.
Megbocsátom, – elnézem, – és lenyelem
ahogy elnézi hogy nincsen kenyerem.

Nem hiszem semmi dölyffel magam igaznak,
még az Istennek sem falazom, – a gaznak.
Néven ha szólítana, nem reszketnék:
Ő nem győzhetne, és én nem veszthetnék.

Élvezem az ostobaság szabadságát,
és majom módra tépem, ketrecem rácsát.
Rég volt mikor nem volt üres a kamra,
mikor Isten gondolt még a kínomra.

Ha volt tarisznyámban bármi, – rég elfogyott,
lábamon a fényes csizma is megrogyott.
Isten rám hagyta hogy szomorú legyek.
Tudom: élni kell, – és tudom: nem lehet.

Pedig az Úr, utamon egyengethetne,
hosszúszárú esőt másra is vethetne.
De sajnálja azt a kevés kenyeret,
száraz szemekkel magába úgy mered.

Neki a szíve, nekem a tollam vásik,
miért is sajnálna, mikor él így más is.
Azt gondolhatja: addig még elleszek,
amíg el nem hordanak a természetesek.

Míg a porba révedek emlékeimmal,
és az életem, mint a füst, úgy illan el.
– Arra a napra már nem is emlékszem,
mikor lágy volt az est, mint egy szőlőszem...

A költészethez

Van hogy veled, eggyel több a gondom,
de hogy ne környékezz meg: nem hagyom,
megtámasztom újra homlokcsontom:
próbálok átlépni önmagamon.

Néha nem is érzek hozzád kedvet:
elmerülök olvasmányaimban,
majd érzéseim megélesednek,
és csak írok, -írok mint egy hibbant.

Bár tudom: szerelmünk lehetetlen:
mert nem tudom: neked mikor kellek,
nem tudom hogy rabod mikor lettem,
és Te, fölöttem a viharfelleg.

Vagy a tükör, hol magamra látok,
labirintusom, amelyben járok.

Te mindig ott legyeskedsz köröttem,
és nem hagysz elfeküdni, -pihenni,
benned már ezerszer megfürödtem,
és máig úgy ölelsz, ahogy senki.

A bűneimet is benned mostam,
véredből ittam, testedből ettem,
napsugaraidban megbotlottam,
és álmodoztam a holdfényedben.

Mikor a szívem, majd összeroppant,
mikor a föld, megmozdult alattam,
-a hátadon hányszor tanakodtam:
hogy ló vagy, de lovagolhatatlan.

Hogy Te jelentesz nekem védelmet,
bölcseletet, tébolyt és hű elvet.

A mi Urunk...

Nem érti meg szívünket,
gyűlöl csak egyre jobban,
tűzre veti szívünket,
és hagy a fájdalomban.
Hangja csak halotti hang,
– a lényeg csak hogy hulljunk,
tudjuk mi a sok bitang:
így kell hogy elpusztuljunk.
Nem tudja, honnan jöttünk
és jönnek sose látott,
keveset könnyörögtünk,
mégis maradt az átok.
Nem jó és bölcs tanárunk,
legfeljebb Végzet-Isten,
csak a sorsunkat várjuk,
hiszen emlékünkh sincsen.
Sokat szeretik, – áldják
fel rá, mi mégse nézünk,
nem kutatjuk talányát:
más akit megidézünk.
Számára nem is vagyunk,
nem is leszünk a nyája,
álom nélkül álmodunk,
szavainknak útját állja.
Benne nem is magunkat
látjuk, éjórak sorján,
szava ha van is, untat:
elfolyik a csatornán.
Bámul csak víg haraggal,
és a két öklét rázza,
mint egy kárhozott angyal,
rútul megbabonázva.
Nem oltalmunk, nem örünk,
nem ad innunk, se ennünk,
meghalunk és nem győzünk,
– tudomásul kell vennünk.
Nem lát minket vendégül,

meg kell nekem is tudnom:
velünk meg már nem békül,
– de nekünk az se fáj majd,
ha Urunk arca sima
lesz, a ravatalunkon.

A sűrű semmiben

Bűnbánatot belőlem mi fakasszon
a fejemre olvashatsz te is bármit
hogy mindegy volt nekem: férfi vagy asszony
hogy szívem elhervad vagy kivirágzik

Törik ellenállásom mint régi csont
azért sem nyalom meg Isten talpait
bár mind közelebb a mondat végi pont
de gyászhirem mosolyogni megtanít

Hajam, -fogam hullik, -sliccem kinyitva
kezeim a gépet ritkábban verik
és ami születik, az is csak líra

Benne a szerelem, és más hulladék
hogy csak eljutok a végső gödörig
és amíg elásom magam, hull a dér

A XXI. század költői

*Előre hát mind, aki költő,
A néppel tűzön-vízen át!
Átok reá, ki elhajtja
Kezéből a nép zászlaját.*

Miért nyávognál könnyelműen,
Amíg más csúful dorombol?...
Ha szólsz: ne emelvényeken,
És ne is kevély oromról.
Ha csak önsirató szerepben
Énekeled hogy mi a tajték,
Hogy sötét felhő hogy lebeg fenn:
Szent fát (a helyedben) kezemben nem tartanék.

Népünkké a bujdosó szerep:
Taposunk követ és havat.
Lángoszlopra ne is vess szemet,
Ha csak reszket az ajakad,
– Hisz neked kell lenni a fénynek,
Szívnek mellkas mélyiben.
Ha csak földhöz ragadt az élted:
Mit cikáznál a légben fenn?...

Előre hát, ha költő ember
Vagy, – nem csak úgy hiszed éppen,
Ki nem is bír a gyötrellemmel,
Csak fekszik sír gödrében,
Vagy kis kertjében az árny alatt,
Nem is mozdítva a kezit,
Bámulja a show műsorokat,
Amíg más verejtékezik.

Vannak hamis politikusok,
Akik szerint úgy dübörgünk...
Hogy tisztességesek a jussok...
De mindezzel, nem törődünk.
Hazugság, szemtelen hazugság,
Amire hegyeset köpünk.
Még hogy dübörög a gazdaság,
Mikor vizitdíjat nyögünk...

Ennyit bőségről, – gazdagságról,
Amiből nem sok jut nekünk.
Ha az éhség nem dönt le lábról,
Por és hamu nem lesz végünk,
Akkor mondhatjuk hogy *megállj csak,*
Mikor senki nem tekinget,
Hogy egyszer..., – hogy talán..., és: bár csak...
Akkor lenne itten innep.

Jobb ötletet, lehet hogy tud más,
De Te, csak velünk küszködjél,
És lessed mikor jön a számlás,
Hogy nem fizeted a lakbért.
Mert verseidért, még nem fizettek,
A főszerkesztő sem döntött,
Hogy felfedeznek, – vagy tűzre vetnek,
Akár egy komor fatönköt...

Ahogy majd

Legalább egy szavamnak kellene lenni arra
hogy szeretek. Egyedül élni: legyen más gondja.
Magányos parkokra nem gondolni, – a satnya fák
bádogszínű lombját is inkább elfelejteni.
Mert az otthonosságom már gyalázatos formát
ölt az elesettek és a halott költők között.
Visszatérnem sem igen ildomos már az élet
szokottabb képeihez, – beletörődve intve.
El kéne érni céloom. (A költészetemnek is.)
Kezembe a toll helyett egy lány cipőjét venni.
Kívánatos helyé is tehetném ezt a földet.
Elfelejteni folyvást a szomjamra gondolni.
Meg kellene találnom a hatnitudás nyájas
és szép szokását. Legfőbb gondom, lehetne jó is.
Úgy tűnhet: megtervezett a boldogtalanságom.
– Megengedhető lenne egy tektonikus mosoly.
– Egy-egy elrontott napom után, úgy várhatnálak
ahogy majd a halálom hívom, (...) életem után.

Árnyéklovas

*Lehet az ember nagy, titáni
héroszok árnyékában is
De jaj, kire saját árnyéka hull*

Megsebezve, de talán még nem legyőzve
és talán elmúlik a ködös éjszaka
talán egyszer még fekszem medvebőrre
elillan vizelet, – verejték szaga

Törvényem ami gúzsba köt, nem lesz barbár
amit építek, biztos lesz és szép magas
akik látnak, nem fognák orrukat már
nem lennék arcnélküli, árnyéklovas

Saját lesz kabátom, és saját lesz ingem
ha meglátnak, szörnyülködni nem kezdenek
nem nyirkos hó kering majd ereimben
ha jó történe velem, nem lepne meg

Feltűnne a holnap, nem ily viaszfakón
velem Isten is lehetne elfogódott
nem lennék kapitány, süllyedő hajón
nem őriznék már több, égő kanócot

Nem engedném el többé sorsom fonalát
vörös szőnyeg járna nekem és emelvény
nem lennék benne biztos, hogy úgyse lát
élném életem, mint egy eleven lény

Szemem nem lenne sötét, vagy holt- halovány
nem lepődnek meg a bőséges jussomon
nem lenne szilánkra tört a koponyám
nem lennék hőember a trópusokon

Nem futna velem szembe, veszetten iszony
nem lennék reszketője, gyanús neszeknek
Isten elbizonytalanodna, -el bizony
az lennék végre, mit *énnek* neveznek

És feltámadásom is kipipálhatom
mit érdekelne engem, kacagó halál
ha egyszer érző szívekben lakhatom
kincsem nem lenne, habzó ürességtől
kicsorduló pohár

Az átkozott költő

Megénekli a voltat, és a lesz is,
hindu hercegeként, sátoros cigányként,
álmodik újat, nagyot, rettenetést is,
bordó mellényben, lázongó titánként.

Kutatva: miért nő ki újra a fű,
milyen a tűzben enyésző alkonyat,
megmagyarázva hogy egy szín hány színű,
megtudva: milyen egy feldúlt, lázas agy.

Hisz a költő is olyan mint bárki más:
vagy minden akar lenni, vagy semmi sem:
szírt felett sólyom, – víz mellett parti sás,
vagy bélyeg-arc helyett, inkább jeltelen.

Megénekli: milyen a szégyen, – a mocsok,
felnyitva a szemed, hogy a rosszat lásd,
van hogy az ő szíve is könnyel mosott,
vagy magát kínozza, és fojtogat mást.

Szemére hányják: tehetségnek roppant...
és fel: úgy ássa magában a mélyet,
hogy amíg olvasod, rájössz: rokon vagy,
– ami felül van: hazug, durva kéreg.
Legtöbbször ködbe, vagy fagyba öltözött,
az Ördög, de az Isten sem érti meg,
ezer titka hámozott és elfödött,
– van hogy magát gyűlöli, mert nem szeret.

Megénekli a voltat, és a lesz is,
hindu hercegeként, sátoros cigányként,
álmodik újat, nagyot, rettenetést is,
bordó mellényben, lázongó titánként.

Suhanckén: József Attila köpenyében.

Lágy arca torzul, szögletes merevre.

Lyukas vashatosként a kőedényben,
akit nem vár senki, csupán a sínekre,
csak tétován tolató tehervonat.

Szívére visszafolynak mind a könnyek,
és a csöndre intő csillagok alatt,
kacagna, – pedig sírni volna könnyebb.

Az ő halála halálnak

Nyugtasd meg szeretőm: benne hiszek csak
célnek tekintem őt, nem oltalomnak
maradjon meg a dobpergő izgalom
mészfehér lámpaláznak a torkomon

Én maradok rémülten szemérmetlen
saját magát is utálhatja bennem
vágyom rá mint a kínra, a hidegre
ráfektetni a virágos térdemre

A köréből nem szeretnék kitörni
ha ezért mást, meg is próbáltam ölni
legyen más szajhája, az én bolondom
combját forró újakkal én kibontom

Másnak őszinte, nekem örök titok
azt is felvállalom: rá hasonlítok
érte úrrá leszek a lámpalázon
vágyva hogy rám pirítva, megalázzon

Megrökönyödöm ha két szeme villan
hogy ártatlanul tartsam karjaimban
az arca bőre nőjön az arcomon
nyugtasd meg: fény Ő a virágbalkonon

Maradjon kaland, és ne pontos térkép
ne váltsa fel semmi vakmerőségét
ha kell: napestig vacogok a vágtyól
merengve hús tenyérrel, forró ágyról

Ha a hűségén mások csak röhögnek
lefekszem elé, – lefekszem küszöbnek
szája sarkába ha ki is ül a gúny
nyugtasd meg Őt: Én mindig, és ugyanúgy...

Az örömhöz...

Megtörtem a harcban, – a hitben,
és azt kaptam, mit nem akartam,
mit rémálmaimban sem hittem.
Törékeny szó lettem a viharban.

Hittem: az Úr majd örömet ad,
hogy hinni fog bennem, ha hiszem.
Nem ért semmit, száz és száz önvád,
hiszen kinevette a szívem.

Égre néztem, hogy majd visszanéz,
hogy nélküle, hogyan megy sorom,
milyen a világ, és benne én,
ahogy a hitem szétmorzsolom.

Hittem hogy majd szívembe zárom,
– de az ég csak mint egy rongy ragyog.
Meváltó szeretőm az álom,
– amúgy már csak rozsdás roncs vagyok.

Ő bújik csak, a felhők között.
De talán megnyílik a börtön,
és fentről nézhetem majd, törött,
lélektelen testem a földön...

Baka Istvánhoz

*jó volna lenni még talán de
mit is tegyek ha nem lehet
a szótáradba írj be s néha
lapozz föl engem és leszek*

Ősz van, – most voltaképpen sírni kellene
Kiabálni, és nem szólni soha többé
Hogy a vers sem lehet már borízű zene
Hogy életem, angyal sem teheti szebbé

A rémülettől nem szabadulni vadul
– Ezek ellenére, én nem modorkodom
És érdekel, hogy mi van az ablakon túl
A szűrés mint a szálka, nem áll torkomon

A papírra nem kellene kezdőbetű
A mélyben, úgy is megreped a koponyám
És szívemből, úgy is kinő a satnya fű

Meg is rozsdásodhatnak bennem a karók
De miért zúdulna rám a nyomtalanság:
Legyenek mások hűtlenek, – télrevalók

Boldogok...

*ember vagyok: szívem árad-apad,
épít s leront vad hullámtornyokat;*

Rákos Sándor: Ember

Kiket megront a szeretet, – a jóság
olykor a bűn és az alávalóság
kiknek szenvednie kell, és majd *halnuk*
mert ez a büntetésük és jutalmuk
boldogok akiknek rejtekeiben
hullámszik a pokol, – hullámszik a menny
akik értő fülekkel meghallják *itt*
az éveknek, felmorajló titkait
boldogok mind, akiket körbe ugat
átok, – gyűlölet, – halál, – és büntudat
akik megszenvednek a szégyenekben
és úgy sírnak, – jajgatnak, – émelyegnek
akik vakon élnek, való-korukban
és majd feltámadnak, haló porukban.

Boldog kiben öröm akkor virágzik
ha minden csontja, és a szíve fázik
boldogok kiknek szíve véres cafat
de szegény lelkük, mégis, – mégis kacag
akiket kinevetnek, – nem értenek
akik Istentől, semmit nem kérdenek
kik nem ismernek díszes, nagy-hatalmat
csak ujjongást, – bánatot, és unalmat
kárörvendve örülve az életnek
mert boldogok kik vesztükbe tévednek
kiket nem hajt a parancs, a kívánság
akikbe borként ömlik a vidámság
akik vakon élnek, való-korukban
és majd feltámadnak, haló porukban.

Boldogok kik meg tudnak halni, – térti
akik képesek oktalan remélni

kiket a vihar, félbeszakít újra
testüket méltatlan tél, szele fújja
akik a földre rognak, mindenestül
és úgy folyik rajtuk a víz keresztül
kik tudják hogy rossz irányba tartanak
kiknek a menny, csak távoli part marad
kiknek az ég, csak beteg-sárgán dereng
és ereikben, keserűség kereng
boldogok kiknek kezén, – lábán: lakat
akik ázott virágként borzonganak
akik vakon élnek, való-korukban
és majd feltámadnak, haló porukban.

Boldogok akiket erősnek látnak
de prédái maradnak a világnak
boldogok kiknek érzéseik vannak
és mégis megmaradnak társtalannak
kiket nem ringatnak végtelen habok
kiket az oltalom, faképnél hagyott
boldog akit ütnek, és nem meglepett
ki nem vesz fel, megtévesztő lepleket
akik úgy járnak-kelnek magányukban
és forgolódnak vaksötét ágyaikban
kiknek a szívét, aggodalmak rágják
és nem ismerik csak az élet fonákját
akik vakon élnek, való-korukban
és majd feltámadnak, haló porukban.

Boldogok kiknek könnyei peregnek
kiket nem féltenek és nem szeretnek
kik el tudnak veszni egy gondolatban
akik csak bámulnak bambán, – riadtan
akik holddal, – nappal, – szembe nem néznek
kiket nem hat meg, hajnali ígézet
boldog lehet az, ki éhségre falánk
kiben szomjúság ég, mint a fáklyaláng
boldogok kik nem jók, csak vert seregnek
akik vereség előtt, nem sietnek
boldogok kik villámnál tüzesebbek
akik a báránynál is kezesebbek
akik vakon élnek, való-korukban
és majd feltámadnak, haló porukban.

Bolyongok

Hol van az kis ház, ahol majd megállok,
és ahol szerető, nem lesz velem álnok?...
Merrefelé menjek? Délre vagy nyugatra?...
– Felnézek az égre, fel a csillagokra.

Hol van az a kis ház, hol megtértként intek,
ahol lesz gazdája, az én könnyeimnek.
Ahol jutna nekem, jobb étel, jobb kelme,
hol háborgó szívem, végre nyugtot lelne.

Hol van az a kis ház, amit én keresek,
ahol tudnék élni, végre egy keveset.
Ahol testem, többet érne egy holttestnél,
megférne mellettem, bajtárs és a testvér.

Hol van az a kis ház, hol fekhethnék holtan,
hol nem kérdeznék majd: kinek fia voltam.
Hol szavam nem törnék ketté, mint egy gallyat,
ahol még az erdő is csak engem hallgat.

Hol van az a kis ház, hol gyertyafény rebben,
ahol úgy látnának, hogy még soha szebben.
Merrefelé menjek? Hol várják a jöttöm?
Hol van az a hely, hol gyilkot nem kell kötnöm?...

Hol van az a kis ház? Észak, talán Kelet?...
Hol végre tavaszba szöknének a telek.
Hol élvezném végre melegét a napnak,
nem érezném többé, már a szívem rabnak.

Hol van az a kis ház, – kérdezem még mindig,
helyes útra, mi az ami majd elindít?...
Hol eső nem ver el, és a menny nem dörög,
csak pár vadgalamb pár, turbékol és sűrög.

Hol van az a kis ház, – kezem teszem össze,
csillagfény az utam, már ne is fürössze.
Merre nincs csillagfény, arra bolyongok majd,
és szerettemre, nem hozok már több bajt.

Bús fivérem...

1.

Hidd el, hogy nagyon szeretlek, – ez még
fiatal koromból datálódik,
hogy vannak jambusok, fogódzók, eszmék,
hogy van, aki igazat mond, – nem lódít.
Arcod keresem, – remeg az állam,
és mint a gőz: száll, – száll a gondolat;

kereslek a rőtszakállú lángban,
messziről kitárt, kapzsi karodat.
Keresem, arcod, verseid , megett,
ahogy színeket az álmaimban,
– a földtől eloldanám az eget,
megértenélek mint sok bölcs és hibbant.

2.

Küzdök szavaiddal, és a hittel;
nem tudom, mért nem volt maradásod,
hogy milyen akarás, és gőg vitt el,
de elpusztultál, és jöttek mások.
Százket éve születél, de még titok ma,
hogy önmagadhoz, mennyi volt közöd;

miként feküdtél, mint hasított fa,
vonat alatt, – cementfalak között.
Te ucca gyermeke, – Te szilaj legény,
ki pihensz, mint a tajtékos élet,
– villog a nyári nap, tollam hegyén;
ha engednéd, én megölelnélek.

3.

Kutatják csak hasonmásodat,
boncolni való lettél, – egy lelet;
látjuk ahogy láttad: a múlt hasad,
ki laksz, föld mélyében, vagy föld felett.

Ki ott járt, ahol a sóhaj terem,
hol a bánat, halk csöppekben csurog;

– emlékedet most rímekkel verem,
néma utam fölött, bagoly huhog.
Hídként remegek, – a szél dorombol,
halottat költeni, tollat vettem,
az erő kifut a két karomból,
ahogy nehéz sírodat zörgetem.

4.

Gondolatom fáradt porral kering,
talán hallasz, fénylő csillagodról,
vállamra hűl az izzadt, szennyes ing,
– hosszan iszom, öblös kulacsodból.
Bő asztalt neked, már az Úr terít,
hogy idézünk téged, – talán meglep;

míg sírodon a sárga fű virít,
állok, mint sárba száradt üvegcserepek.
Bús arcodba, bár csak belelátnék,
megtudni: *odaát* rosszabb, jobb se lesz,
hogy az élet egy ostoba játék,
hogy *ott* sincs, aki kutyába se vesz.

5.

Üldözött a halál, mint a sántér,
zsebében az Úr, hatosként hordott,
keresem: miért vagy olyan mint én,
– és mint a boldogság: meghúzódok
Nézem, ahogy a felhő féltve főd,
mi elnyelt mint a tiszta szürkület;

– cirógat, ölel a fény, a szél, a köd,
és lúdbörzök, akár az öregek.
Zokogni is lenne könnyem annyi,
míg valahol egy ezüstvonalat robog,
fáradt nyugvással hagyom rohanni,
– életemmel előtted számolok.

6.

Mert élnem kell, úgy hogy ne is akarjak,
míg duzzad az ér, és a vér kavarog,
hagyom hadd károghanak a varjak,
– de hallhatnád dalom, ha úgy akarod.

És ha hagynád: én megölelnélek,
lennéd rajtad nagykabát, vagy mellény;

– átkom és üdvöm, neked vallom meg,
hogy a gyilkosod, véresre verném.

Mégis, ha van vigaszod, mondd: mi az,
mi jutott, – talán csak göröngy-világ,
páncélod ott is csupán rongy-viasz,
kik szeretnek, akár a gyöngyvirág?...

7.

Hidd el: szeretlek, – és egyre jobban,
míg lökdösnek csak a durva kezek,
– meg kik szánnak téged jóllakottan,
a Duna-parton, mondd, mit keresek?...
Mért járok most, mint egyszerű vándor,
mért borulnék rád, jajongva, esdve;

kettőnk közül, ki a nagyobb jámbor,
mért gondolok most egy dermedt testre?...

Mért tántorul meg előtted a térd,
belőlem dalt, miért zokogót hoz,
a fekete kelme, – drága sötét,
őrzöngve mért török utat egy holthoz?...

8.

Ha bús kedvvel is, dologban voltál,
újabb és újabb nyomort szereztél,
akár csak az apán: robotoltál,
és egy hely volt ahova menekülhettél.

Ahol helyettem is ölel az Isten,
Gyermekeként, kit lerontott a tél;

– sebeidet bekötözném frissen,
mint aki szárny nélkül, a földön él.
Hallgatok, – helyettem az ég dörög,
kísértetem kibú a föld alól,
és az utamon, velem lődörög.
Találkozzunk majd egyszer, – valahol!...

9.

Kedves képmásom, és bús fivérem,
kit szerény vággyal, szeretek egyre még,
szemeimen könny remeg kövéren,
nyelvem kiszárad, a homlokom ég.
Mint aki egy holtat, imádni hú,
kinek verse, csupa bús nedvű bor;

és emléke örvénylőn keserű,
mely szent, és mely reszket egyre, s forr.
A szó, kontár ajkamon a tiéd;
próbálok kipengetni némi dalt,
nem látni Téged, semmivé hullni szét,
miközben a Nap, a kezedbe halt.

10.

Bár csak tudnám, milyen csöndesség ez,
a táj egy sötétre mázolt festmény,
a hang kushad, az érintés érdes,
és egy kigyúl egy különös fény.
Átvilágít, vad erdőn és poklon,
futok, mint aki utat találhat;

futok: árnyékosba sírva botlok,
mint anyaföldre, egy vándor állat.
És ha behunyom a szemeimet,
hallom hangodat az éjszakából,
kihalt utamon kerget a hideg,
hátamon dobol, a sűrű zápor.

11.

Nem tudom, hol járhat most a lelked,
meg nem történtté tenni, mit vágynál,
új otthonodból el, most ki kerget,
most hol nem ereszt a kantárszár.
Téged, ki elveszett nemzedék ihletője
lettél, – nem keveseknek a „tolla”;

Te míg mindent megírtál előre,
mi iszunk csak az illúziókra.
És talán minden, rosszabb lesz ezután csak;
megmarad szemed, örökre lecsukottnak,
megmaradsz kamasznak, megmaradsz talánynak,
és utánad minden vers, fonnyad lucsoknak.

12.

Az én gondolatom is csak porként kering,
de talán hallasz, fénylő csillagodról,
vállamra hűl az izzad, szennyes ing,
hosszan iszom, öblös kulacsodból.
Verssoraidat döföm magamba,
oly nehéz a könnyű út is veled;

botladozva úgy dőlnék karodba.
Ragyogjon a Nap, a sírod felett.
Ki pihensz, mint a tajtékos élet,
kinek útját járom; másfelé nem visz út,
megborzongok ugyan, de nem félek.
– a vers és Te maradsz az abszolút.

Caspard Hauser éneke

Emberek közé találtam utat,
felnyílt szemem, a semmibe révedt.
Fel akarták tárni a múltamat:
velem örült orvosok beszéltek.

Tudásom és szókincsem, egyre nőtt,
kezemben megfordult minden szerszám,
és be, nem fogadtak a temetők,
– pedig hívtam a halált, – ezerszám.

Kaviárt faltam, nyeltem a jó bort,
mosolyogtam harminckét fogammal,
– volt: főúri bálban, száz lány bókolt,
– fel-le jártam, fényes ló-fogattal.

– Tisztességgel játszottam a marhát,
és immel-ámmal, de megkedveltek:
meglátták bennem az emberfajtát,
bár kezdetben még bilincsbe vertek.

Kicsúfoltak és körberöhögtek,
– míg verseket tanított egy diák.
– Sokszor hallgatnom lett volna bölcsebb,
és játszani tovább a bestiát.

A szerelmet meg, én sem tagadtam:
a lángja, mint a villám: megcsapott,
– de elutasításként azt kaptam
hogy: a csúfabbnál is csúfabb vagyok.

Nem is jelentettem mást, csak gondot,
hamar sírba is akartak tenni,
mint megtalált és megunt bolondot,
akiért imát majd, nem mond senki.

A szívem alá, kés-szűrást kaptam,
és már mint hullát, szemügyre vettek:
„természet-ellenes”- bólogattak,
– mosolyogva és elégedetten...

Dermedt árnyak

Nem keres senki sem, haza senki nem vár
bőrükbe ivódik száz lenéző szempár
rút árnyak játszanak velünk hitegetve
Istennek nem telik bennünk semmi kedve.
Nem gondolni semmit talán ez a legszebb
félel: hátba szűrnak ha egyszer lefekszem
be vagyunk öltözve a mocskos hűségbe
nem történik semmi úgy mint a mesékbe'.
Táncot járnak rajtunk a bolhák, – a tetvek
a percek reménnyel alig kecsegtetnek
nincsen meleg paplan, nincsen puha párna
nem örülhetünk: nem jut tüzelőfára.
Visszük sebes szívünk, visszük életünket
a tüzes poklon át gyászos minden ünnep
tudjuk: kell szomorú embernek is lenni
elesettséggünket kár is számba venni.
Lecserélnénk sorsunk egyszer egyszerűbbre
egyszer vevők lennénk ízesebb derűre
zord nekünk minden út, csupa sár és felleg
rég nem mondom én se: így szeress ha kellek.

Nem keresnek minket az Úr angyalai
– hűségről álmodik a sok sehonnai
szeretnénk letűnni büszke, bús kudarcral
száz év múlva kelni örökfényű arccal.
Nyomunkban a halál mint fekete bundás
belénk csimpaszkodva ballag a lemondás
szegény fejünk már a légynek sem igen vét
nem több: szájaskodás cifrázni úr nevét.

Annyi sok vén zsvány gombolkozik nyakig
Úgy hullanak rájuk, a saját árnyaik
ucca gyermekei, a város peremén
száz kihunyt percnyi fény, – gyilkossá lett remény.
Poshadt koldus szagunk illattá nem válik
nincs olyan vallás mely minket áhít váltig
annyi hűvös álmodt nyelt már le a torkom

nem válik lábamról, a bilincs, -a horgony.
Van: ahol fekszünk: nem jön arra senki se
falat kéne, bár nem tudunk már enni se
könyörögnénk mi, és mormolnánk igét,
ha nem tudnánk: fogunk sántán megbotolni még.

Eddig elkerült...

Bella Istvánra

Eddig elkerült, talán gyűlöl engem
Behunyta a szemét, hogy ne is lásson
Hagyott időt, a végén megremegnem
Szenvedni, közönséges kutyaláncon

Hogy lerágott csontból, ennyit hajított
Képes elhíttetni: nem is ver szívem
Hogy vállra venni testem, nem kell indok
Nem merek kérdezni, - lélegezni sem

Eddig hagyott élni, - alakoskodni
Számolni: hogyan múltak el évszakok
Lesben állni, hogy mikor fog kopogni

Most már nem kell megkeresnem: merre van
Egyszerre tavasz, nyár, ősz és tél vagyok
Sajnálni kezdem. Érdekes: nem magam

Egér és ember

Mosolya ha van: torz és balog
egy története sem megható
inkább hideg, mint a hajnalok
foszlottak, mint rajta a zakó.

Peregnek, mint kézben a homok
mint a kérdések: mért így, – velem
– holt szerelmek, keserű borok
nagy harcok, és kevés győzelem.

Minden ébrenléte jéghideg,
ahogy minden álma lakatlan.
Esős nappalok és éjjelek,
– fohásza az Úrról „lepattan”.

Diszpéldánya a mélyről-jöttek,
aki csak még mélyebbre jutott,
kinek hátába kést döfnek,
mindegy hogy élő, vagy hogy halott.

Nem kezd semmit a virradattal,
és a vad képzelgések helyett,
beesett szemekkel (és hassal)
néz, s egy-egy jó napon mereng.

Szél énekli altató dalát
takarója: sárguló lapok
(zörögnek mint sírban, sok barát)
– nem maradtak csak a hajnalok.

(Melyben a magánya, bánya mély)
és a nappal, amely úgy éget
mint amikor elkapta a kék:
egér keresett menedéket:

Kezét emelte: nincs kímélet
és villámokat szórt a szeme
de nem bántotta a gyengébbet
– nem úgy mint a saját Istene.

Egymásba ölti

Ennyi sok mitológiával
háta mögött, az ember otthon
ül, és nézi a kihalt villamosmegállót;

vagy hallgatja, hogy döng a bádog,
a hideg esők, hogy csorognak,
virágfonnyasztó hőség után.

Utcára vásárolni megy csak,
pálinkát, paradicsompürét,
újságot, krumplit, cigarettát.

Talán egy fácán, – egy ózgerinc,
vagy egy zsenge, rózsaszín malac,
citromszelettel a szájában

egybesülve, – netán egy lazac,
vagy egy fokhagymával pirított
osztriga sem hozná őt lázba.

Fűtőtestre rakott lábakkal
nézi, ahogy: mint zsiros vízből
egy ezüstkanál, tompán csillog

a nap. Italából aprókat
kortyol, mígnem a fejébe szál.
Nevetés közben, előragyog

az összezsugorodott, kopár
ínyből, egyszál laza fog. Majd két
tablettát elropogtat kézből,

és ostoba, régi könyveken
röhög. Ha barát jön, – nem szólnak;
némán sakkoznak éjszakáig.

A hátsó udvaron, lecsúszott
porharisnyában ténfereg a
szél, és hülyeségeket beszél,

de elengedi füle mellett.
Rágyújt, s azután egymásba
ölti a kiötölt szavakat,

mert nem lehet edző, – szakértő,
– manager, és nem eszközölhet
a stadionban kezdőrúgást.
Elszakadtan

Összetörve hevert a teste,
– szívem görcsben reszketett.
Halkan súgtam, csonttá meredve:
egy vérből való vagyok veled.
A koszorúja: hósziromból,
– koldusok között a mihaszna.
Szívem szégyenkezve dorombolt,
az övétől, alig pár araszra.

Hogy ki volt ő, – megmarad talány,
– lelke, vele együtt elporlott.
Feküdt csak, daccal a zúzmarán,
– fölötte sötét ég komorlott.
Bukott ember, – elgáncsolt lovag,
nagy érzésekkel a szívében,
– aki most már talán boldogabb,
és elhiszi: közel az Éden.

Nem keresik majd, hogy hová tűnt,
nem tartanak fölötte szemlét.
– sírjára majd, rossz csillag, sanda fénye süt.
(Felitta nyomtalan, a nemlét.)
El lesz kaparva, akár egy dög.
– Nem élt meg Krisztusi kort,
kinek arcáról iszony süttött,
akit az élet, tankként eltiport.

Pár rongy volt fekhelye, – sátora,
– de helyén már mások alszanak.
Nem maradt, csak péppé vált pora,
– nem szédíti, esővert-gyertyaszag.
Hánytorgatta ördög és örvény
– szenvedett csak eszeveszetten.
Nem lehet nyugtom, – most már törvény:
minduntalan lelkem epesztem.

Harmattól volt kék a homloka,
feküdt: mereven, – moccsanatlanul.
A jövő nem lett otthona,
– mit üldözött, szakadatlanul.
Neki nem engedett fel a tél,
nem simogatta, jókedvű déli-szél.
Gondterhes voltam, és oly komor:
merengtem csak mint a sombokor

Kívülről látott, minden dolgot,
kapkodott az árnyékok után.
Ritkán hitte el, hogy lesz boldog,
– olyan volt, mint rég látott apám.
Elnyelte a mély, fekete kút.
Álltam csak, kétségbeesetten,
mintha el, nem vezetett volna út,
mintha kettévágták volna testem.

Szerves része volt életemnek,
amely most: éjfékete márvány.
Szívét néha én melengtettem meg,
és tűnődtem, ember-magányán.
*Csillagom a temető felett,
világítja majd keresztedet,
– hova csak az én sóhajtásom ér el,
porladozó szeretteim nevével.*

Ez az egy vers...

- Megírnám neked, legszebb versemet
mit idővel, a por majd nem temet
benne egy fájdalom sem kínozna
és a szárnyain hírnevet hozna.
Nem akadozna szavam félszegen
Vers lenne, melyben esküm nem szegem
lehet: rámenne sok drága estém:
a fogást a nagyoktól ellesném.
- A csak Neked írt legszebb versemben
bele gyúrnám a szívem, – a lelkem
ha kész lenne, nem nézném leverten
megférnének benne a szép eszmék
és bús szavakkal nem temetkeznék.
Átlépnék a sors, titkos kapuján
leszaggatnám a petyhüdt nyoszolyám
nem bánatanának mérgezett esték
versemben fény lenne és melegség.
- Megírnám versemet, akkor is ha:
fejem álommal dőlne előre
de a mű, nem lenne kusza, – dőre
úgy gyúrnám a szavakat élveteg
áldanám a buja reményeket.
Úzném a Múzsát, mint egy vadorzó
kacajom nem lenne lomha, – olcsó
lehet hogy több napig bíbelődnek
de az elmúlással nem törődnek.
- Legszebb versemben a bizonytalan
még véletlenül sem rohanna rám
elveszni a fonalat nem hagynám
sok nagy igazságot kimondanék
úgy dicsérnének: ez igen, – derék!
Ezzel bíbelődnek estelente
minden szavam tehetségéből csengne
átlátnék a homályon, a ködön
sínen lenne versemben az öröm.
- A legszebb versemben egyszerűen
elfújnám a lelkem zivatarját

karomba fonnám az Isten karját
el ,ez az egy vers, nem lenne veszve
nem olvasnád te sem révedezve.
E versemben nem lennék albatrosz
te sem vetnéd a szememre hogy rossz
nem is sántítanék suta félsszel
– ha kész lenne –, fel se fognám ésszel.

Fekete ünnep

*Fáradtságban és nyomorúságban,
gyakorta való virrasztásban,
éhségben és szomjúságban,
gyakorta való bőjtölésben,
hidegben és meztelenségben.*

II. Korintus levél 11. fejezet

Fagyos és hideg az ünnepünk,
sarkunkban liheg a fagyhalál,
a fergeteg úgy táncol velünk:
tavasz ha jön, minket nem talál.
Fogunk villog, az éjszakában,
siratjuk, az elvetélt nyarat,
sokunk gunnyaszt, csak egymagában,
nincs is nálunk mozdulatlanabb.
Örök magányunk: háborítlan,
testünket, fagyos szél sikálja,
szavunk, – kérésünk is alig van
a vakság: mindegyikünk sajátja.

Mint a perec, roppan a vállunk,
égre lesünk, könnyörgés képpen,
rongyos, sovány betegként állunk,
a rozsdás, és dérmarta réten.
Szél fúj, és havazik erősen,
ég a sarkcsillag koronája,
míg az Úristen, ráérősen,
dermedt árnyainkat csodálja.
Nyirkos éjek, sorvasztó napok,
és míg mások örülnek éppen,
vonyítanánk, mint a farkasok,
a fájó fények, édenében.

Bemeszel minket a fagy, – a szél,
csak fehér kavics a fogsorunk,
keshedt köpenyünkben, mikor szeretnél

– mikor nem lennél a farkasunk?...
Hó hullik a zsibbadó tájra,
jó volna, nem is emlékezni,
(mikor testünket jég szurkálja)
tudni csak: ok nélkül, nem vész el semmi.
Karácsonyunk: hervadt aranyfa,
karácsonyunk: fényes üresség,
nem találsz itt minket tavaszra,
– lepergünk, mint falról a festék.

Fekszünk és várunk, – mintha kéjben,
csontos állunk, magasba lökve,
hasadt a szánk: nincs mit reméljen.
Halántékunk a semmi gödre.
Nem száll el belőlünk szégyenünk,
mindegyikünk enyhelyet keres,
szelíd és nyugalmas a szemünk,
mint az álmunk: szikrázó-üres.
A romlás, bőrünk alatt lapul,
– a végső romlás bennünk fészkel,
az állunk, a lég fagyába szúr
és a szánk, hozzád sem veszékel.

Lelkünkre hull, a téli harmat,
lánggra lobbantana, egy szikra,
felőlünk, az Úristen hallgat,
és ködöt lehel arcainkra.
Izületünk, üvegként csikorog,
fehér ujjaink összenőnek,
rajtunk feslett, koldushacukok,
összébb, hiába húznánk őket.
Szél fúj át rajtunk, mint a rácson,
hóval dörzsöli bordáinkat.
Fagyos és hideg a karácsony:
kezében, a fagyhalál ringat.

Mellékdal:

A Holdtól hűvös téli-éjünk,
tavasz-szagot nem hint ránk a szél.
Álom: életünk újraéljük,
és hogy minden, – minden visszatér.
Nem vagyunk már csak volt-emberek,
akik még csak nem is forognak,
és nem zümmögnek szent éneket,
– körmükbe fújnak, – zsugorodnak.
Múltunk csupán egy hosszú tegnap,
és aggódó ráncú a homlok,
a nyár: két-három szép meleg nap.
Hívna a fekete harangok.

Felelj, árva költő!...

Szergej Jeszenyinnek

Árva költő, kit nevezel vezérednek,
ki az, aki hű hozzád, és neked áldoz;
ifjonti hévvel, van-e még hozzá kedved,
hogy ódát zengj, hűtlen Múzsához, – hazához?...

Szemeid, milyen tűz lángjaitól izzanának,
hogyan kívánsz bíborvörös arcú nőket;
mikor vízben áztatod, remegő lábad,
Te, kinek csúf borostái rég kinőttek?...

Magad ellen, bűnt elkövetni merészselsz,
van-e még erőd, hogy sorsos elviseljed;
mit kezdesz a bölcsességgel, és az ésszel,
utadon miként zihál a gyenge melled?...

Megtudsz-e sérteni még, bármi illetet,
utad merre visz, a magas falak között;
nehéz földet vennél magadra, ing helyett,
kinek hinnéd még el, hogy hírneved örök?...

Árva költő, nem volt elég önmagadból,
mikor bőród, már régen nem rózsailat?...
Régen el vagy átkozva, – attól a naptól,
mikor az anyád tejét, először ittad.

Léted, a tested, – hogyan nyúzta és törte,
skarlát mintás bilincseid meddig rázod;
kivánczol-e a sötét anyaölbe,
járnád-e már az ördöggel vitustáncod?...

Szobádból, milyen látványra nyílik ablak,
világ sorsán, és jövődön még töprengesz;
éjnek szakán, milyen árnyak látogatnak,
a halálon kívül, ihletőd több nem lesz?...

Hogyan éled, meg, mikor a lombok hullnak,
mikor a remény rügye se fakad a fán;
elunva folyvást, emlegetni a múltat,
már ma kisétálnál a semmi kapuján?...

Fohász

*Aki jó még, higgyél annak,
Jókból talán többen vannak.*

Istenem, jaj, – szeress minket,
legyen mit várnunk, – keresnünk,
szeress jobban amint illet,
– ha káromolni is kezdtünk.
Imánk ne legyen szánalom,
csalódást többet ne szerezz,
harcunk ne legyen szélmalom,
a falhoz minket ne szegezz.
Temesd be köztünk az árkot,
légy Jézus helyett Jézusunk,
szeress, ha nem is kívánod,
hagyd hogy elnyerhessük jussunk.

Virágoztasd fel vérpadunk,
kulcsold össze kezeinket,
fogadd el, bármit is adunk,
– jaj Istenem, segíts minket.
Hibára ne halmozz hibát,
ki hisz: csapdába ne essék,
ne add a legrosszabbikát
annak, ami a tisztesség.

Magunkat, hagyd megtalálnunk,
ne kelljen már forgolódnunk,
béke-hajlék legyen nálunk,
ha mindennek el is hordunk.
Ha el a Halál is ringat,
kiáltásunkat végre halld,
vigyázd józan álmainkat,
és magad, füstbe ne takard.
Kegyelmezz végre azoknak
akik máig nem tanultak,
akik ostobák maradtak,
– kegyelmezz: koldusnak, – rútnak.

Kegyelmezz a nyomoréknak,
– szeress mint egyszülött fiad,
és ne fordíts nekünk hátat,
az eredendő bűn miatt.
– Vannak kik arcod nem látják,
úgy kergetnek démonokat,
– kárba ne vesszen imádság,
ránk, ne szakadjon boltozat.

Ne akarj már több háborút,
hagyd meg nekünk emberségünk,
álarcként ne hord a borút
– segíts Urunk, – kérve kérünk.
Ne légy kicsinyes és gonosz,
ne vágd fel az ereinket.
véletlen ne legyen mi toroz,
– Istenem, jaj, szeress minket.
Lásd a testvéreid holtát,
lásd a kiontott véremet,
lásd a széjjel-széledt falkád,
lásd be, tulajdon szégyened.

Istenem, jaj, szeress minket,
Hagyd meg nekünk emberségünk,
Szeress jobban amint illet,
– segíts Urunk, – kérve kérünk.
Lásd a testvéreid holtát,
lásd a kiontott véremet,
lásd a széjjel-széledt falkád,
lásd be, tulajdon szégyened.

Hangtalan vacogva

Csak a magányos testvéreink várnak
(a kedves vacsorák melege helyett)
halottasház illatú vendéglőkben
és omladozó sarkokon szerteszét.
Csendbe mormoljuk átkaink imáit,
hallgatjuk sorsunk szigorú jóslatát,
halottasház illatú vendéglőkben,
a szomorú illatok párájában.
Előttünk fanyar álmok délibábja:
dagadó vitorlák és bíbor tájak,
a horizontunkon kelő Nap tüze.
Bajszunkon a sós hullámok csókjai.

Dideregve és fázva kiáltanánk,
de végül némán asztalra borulunk.
(Fáj a szívünk, de kinek is szólanánk?...)
Testünk viaszgyertyánál is merevebb.
Bőrünkig fosztva, meztelenek vagyunk.
Mint az eső, olyan árván zuhanunk,
és úgy fekszünk a földön összetörve,
a többi, sárból gyúrt arc közé dobva.
Deresedő szívvel, fagyott tagokkal
az emberi közöny partján, szertelen
fürkészve, amit a sors árja vet ki.
És miként a rózsabokrok: reszketünk.

Láng nélkül, homlokunk mögött, áldott nap,
meleg sugarait képzeljük, – elég
erőt ahhoz: újra fellángoljunk, és
szeretni vágyjunk. Mélyen eltemetve,
és jó időre elfelejtve, minden
bánatot, – minden régi, – vagy az elmúlt
nap szerzett sebet. Elfelejtve: megcsalt
eddig minden álm, – minden tündöklő
remény. Békeséget kívánunk magunknak:
örvendezték csak, ez a derék világ.
Ránk hagyva: kétséget és sötétséget.

Hegyibeszéd

Megzavarnánk egyszer, fene nagy nyugalját,
és kirúgnánk alóla a hintaszéket,
tátott szájába tömnénk a tiltott almát:
egyszer mi tartanánk neki hegyi beszédet.
Kezünk ütésre állna, úgy állnánk körbe,
magunkhoz édesgetnénk, jóval és széppel,
és ha tetszik, – ha nem: térdelne a kőre:
szembesítenénk az esztelen eszével.
Lehazudnánk neki száz kihunyt csillagot,
aztán loholhatna, ahogy bírja lába,
csodálkozhatna rajta hogy miért kapott,
míg száműzetésben él a pusztaságba.
Térdre borulnék, hogy követője lettem,
majd nekiesnék, még mielőtt megdőbben,
– mint aki már nem hisz az érthetetlenben,
és mint aki nem hisz már az érthetőben.
Ígérnénk neki, dicsőségest és nagyot,
én is azt hazudnám: Ő van, – senki másom,
majd elfelejtenék minden gondolatot:
kergetném égő bokron és vadcsapáson.
Elmondanánk hogy jól az eszébe vesse:
nem hagyunk neki nyugtot, – kár szemet hunyni,
mit sem ér itt a nagy egyetemessége,
míg végig nem hallgat, nem fog elaludni.
Nem bocsátanánk, akkor sem ha lehetne,
– amit tőlünk kap, csak az a bizonyosság,
itt nem bújhat el, úszkáló fellegekbe,
és várhatja, amíg a vérből kimossák.
Ígérnénk neki lelkeket, – ezer tisztát,
és ígérnénk, minden eddiginél többet,
aztán ütnénk, – és amikor már alig lát,
elmondanánk vele, hegyi beszédünket.

Hogy megverjen majd a nagy ég...

Messze még az olyan messze,
ennek a sok eretneknek;
(fedél, fejük fölött lesz-e),
kiket élni nem engednek?...

Kiket ütnek arcon, – állon,
millió és millió szám;
kik fekszenek héthatáron,
mint taposott liliomszál.

Szívük száz dirib-darabban,
és bajuk is száz szám akad;
lakhelyük romsivatagban,
életük is csak számadat.

Őket, Te is csak ráncigáld,
legyen a haragod deli;
hogy koldus (nem a Te hibád),
a sok javakorabeli.

Kiknek az ere is rozsdáll,
– ne is akard őket óvni;
nem adsz pénzt, – mert nem vagy madár,
– minek is ezen tipródni.

Velünk miért paroláznál,
– ne is vedd meg újságukat;
rajtuk mért ne hahotáznál,
– hagyd meg egyhangúságukat.

Ne érdekeljen világuk,
ne akarj hallani róluk;
szórd, – szórd, szórd csak, átkod rájuk,
ne is maradjon hírmondójuk.

Vigye el őket az ördög,
akol tűzön kárhozzanak el;
velük nem is kell törődnöd,
– versem is csak süket vakar.

Horpadt edény a cilinderem...

...szerelmem minden utcalámpa,
sosemvolt pénzem mind el verem,
dekket dugok a ferde számba.
Nem érdekel, rólam mit mondnak,
vagy hogy mást, nem is érdekelek,
megmaradok futóbolondnak,
és fejhargon úgy énekelek.
Kezemben kés, szememben méreg,
ruhámon szakadás, – tarka folt,
nyomomban baglyok, denevérek.
– Legurítok pár kadarka bort,
fagy fagyalt nélkül, tölcsért nyalok,
nevem hüggyal a porba „vésem”,
vagy kézen állva, megyek gyalog,
jókedvvel mint egy temetésen.
Abba sem hagyom kacagásom,
átvágok fejem lila ködén,
sötét gödröm még ma megásom,
és lefekszem egy ház küszöbén.
Eladom ma az összes lapom,
ha leköpnél, – ma az is vigasz,
te sem rontod el vidám- napom,
még azzal sem, ha rám vonítasz.
Urat és Istent sem vádoló,
kezem nem lesz piszkos, se véres,
saját piszkomból kilábalok,
– szakadt szívem a varjaké lesz.
Kutyáknak a seggére verek,
és napraforgóként úgy forgok,
szememből sűrű genny nem pereg,
és roskadva nem is támolygok.
Felfrissíti vérem a harmat,
– nem maradok percre sem veszteg,
a bűdös kurvák össze-marnak,
satnya testemen összevesznek.

Maradék erőm, elnyögdelem,
– összefogok pár vadmadarak,
és bár rusnya, – de le nem verem
vállamról a temetőbogarat.
Nem érdekel kutyafejű gonosz,
és a szarvak, az ördög fejin,
a feltámadt szél majd leporoz,
és úgy táncolok az utca kövein,
hogy földhöz csapom a cilinderem.
Mégfürdök a mocskos hó levében,
és ételem egy ebnek oda vetem,
a Vén Názáreti nevében.

Jégvilág

Rekedten szól a világ, mikor felkelek,
ég a torkom: felsebzik a lenyelt szavak,
és míg fejemre gyűlnek mind a fellegek,
ijedten, vállam közé húzom nyakamat.
Csendbe osonok, és meggömbülök hétrét,
mint kiben bátorság már régen lakott.

A Halál, ennél jobban nem méricskért még,
megmervülve, mint kő, vagy bronzalakok.
A Jó Sors fáradt: nekem már nem is lódít,
már a nap sem süt át, ingen és kabáton,
– arcomon csak a jégvirág rajzolódik,
nem súgja azt senki: Légy boldog barátom!

És én, járom tovább a magány vizeit,
nehéz keresztrel, amit rám az Úr hagyott,
kinek keze újabb mélységekbe merít,
ha azt hinném: a nehezén már túl vagyok.
El sem ugranék, ha rám egy házfal dőlné.
Nem elég a múlt és a pillanat terhe:

éhes keselyűknek villog szárnya, – csőre,
– egész jövőm, szegekkel szívembe verve.
A Pokol tornácára leszek vettetett,
nem is nyúlnak utánam segítő kezek,
bűn nélkül mondanak rám majd ítéletet:
– nem pörölök: hagyom hogy megkötözzenek.

Az elhagyottság(om) megtört és lerontott,
és akaratom, atomjaira dül szét,
az érzéseim, leszáradt ágú csonkok.
és eléget a parázsló egyedűlség.
Nem keres utat hozzám senki, a (szörnyű) ködben,
melyben úgy tapogatózom, mint egy rokkant.

Magányban égek el, pedig könyörögtem,
de nem felelt a hívásomra rokon hang.
Hogy értsenek: kiabálni sincs már kedvem.
Mint akárki más: börtönben élek én is,
a szívemből csupasz fatönkök merednek,
és a (jég)világ, sötét rabságok felé visz.

Jób éneke

Te jutottál nekem mint mester
te jutottál bölcsnek és szentnek
cserepekkal kidörzsölt testtel
– mit érsz nekem- ezen töprengek

Többet vársz tőlem mint ember bír
feltételeket mégsem szabok
a vérem lassan zöld klorofil
de mégsem, – mégsem jajgathatok

Mindent romba döntesz köröttem
elvárnád hogy átkomat fűjjam
én mégis csak ülök a ködben
és úgy szaggatom az ingujjam

Lehet: mindez mégis kevés lesz
mégsem köszörülöm a nyelvem
nem bánod mit ellenem vétesz
mégis megmaradsz szívyszerelmem

Hordozlak tovább számkivetve
hogy éretted legyek érdemes
küzdök megvetve, – kinevetve
– oltalmazni ne is légy kegyes

Barát is örültséggel vádol
elvetted feleségem, – kölyköm
vérem iszod aranykupádból
én mégsem, – én mégsem nyöszörgöm

Tengeredben szomjas hal vagyok
de egy gondoltam se piszkos
vádakat rád mégsem aggatok
pedig pusztulásom holtbiztos

Beléd marni nincs is fogam már
pedig onthatnám rád az átkot
– mit érne ha újra fogannál?...-
– rajtad kívül, mást nem sajnállok

Keserves

*Száradok, törődöm,
korán előregszem.
A sivatag földön
álmatlanul fekszem.*

József Attila: Száradok, törődöm

Hátamon a nehéz terű
életemben nincsen derű
csillagom az égről levás
megszokott a bús folytatás

Nincs birtokom se vagyonom
van hogy ezért vernek agyon
nincs érzékem iszom eszem
bármit teszek rosszul teszem

Nincs családom hét határon
se otthonom se egy párom
barátaim földbe rakták
egyiküket sem siratták

Nem pendítek csak tört lantot
nem éneklek csak bolondot
lábaim nem penderülnek
minden napon gyászos ünnep

Nem titkolom az én sorsom
orrom alá töröm borsom
nevem szíved nem dadogja
maradok a magam foglya

Nyomoromat nem takarom
fekhelyem egy horpadt halom
megzuhant már mindkét vállam
földet veri a szakállam

Szemem is csak vakon forog
minden percem úgy tántorog
idővel a vérem veszik
sírom is majd fűbe veszik

Társam csak az egyedüllet
száz hosszú árny mind körüllep
a magány már nem is éget
mellém fekszik az enyészet

Kegyesen majd búcsút intek
a létemtől eltekintek
elfelejtem: jobb remélni
és elhiszem: jobb nem élni

Az agyam is rég le fagyott
meghalni is fáradt vagyok
maradok egy bolond ipse
kinek nem jó ott se itt se

Számomra majd az lesz jószág
rám ha dobnak rothadt rózsát
menny küszöbén orra botlom
mint a bohóc a porondon

Hátamon a nehéz terű
már az ínyem is keserű
elvisz majd a legfőbb gonosz
nem oszt majd és nem is szoroz

Ki hallja én nagy jajgatásom

Kinek mondjam el, hova véssem:
tévedés volt a születésem
ki szeretne, – bár szívem szikla
ki fogadna, magába vissza

Szerelmemmel kit nyomjak agyon
a harctéri szalmaágyamon
szemrehányóan ki vallasna
forró, szűz kéjjel, – ki altatna

Ki nem vonna a keresztfára
míg átkom szórom a világra
ki biztatna, míg eltűnődöm
a hátralévő kis időmön

Ki tenné szebbé a nappalom
kinek nem lennék árny a falon
ki álmodna szűkös ebédről
forró ágy helyett, hűvös tenyérrel

Ki nem lenne a nyomor arca
ki nem küldene komor harcba
kinek a tudtára adhatom:
hazám van, de nincsen otthonom

Ő lenne az, akire vártam
lábnyoma lennék én a sárban
odaadnám pár szűk esztendőm
és helyemet, a lélekvesztőn

Kifőzde

Tűzön fő a nyomorúság
hozzá törnénk a bánatot
mindenki kéri a jussát
mint aki megháborodott.

Én is a tányérom lesem:
az éhségbe beledöglöm
-és így, halálig éhesen
követelón rázom öklöm.

Türelemmel már nem bírom
mint a többi idegbeteg
lassan megdermed a kínom
míg tűzön fő a rettenet.

Már úgy kaparom a falat
mint aki végleg megveszett
ordítok: ez már iszonyat
és úgy kaparom a meszet.

Az éhség már sajog bennem
dobolok a kanalakkal
a kín hál idegeimben:
magam tépem tejfogakkal.

Kit érdekel

– Koldus az árokszélen,
– sebzett madár az ágon,
– lassuló szívverésem,
– moslék vizem, – hadtápom.

– Az, kit az Isten megvert,
és talán fel sem támad,
– az üres temetőkert,
– a nyakból vérző állat.

– A világ-egyedülség,
– az, amit nem találunk,
– bennünk, – bennem a tüskék,
– az eltört szalmaszálunk.

– Az elfelejtett liget,
mit a gazok benőttek,
– a névtelenek, kiket
a semmi gödrébe lőttek.

Kormány nélkül...

Máig a sült galambra vártam
én, a részeg hajó az árban
kormány nélkül sodródom.
Erőm fogy és ki is nevetnek
lehet: vannak akik szeretnek
bár régen volt jobb módom.

Kártyáimat rosszul keverem
poharam a holdra emelem
sorsomat nem takarom.
Kicsorbult szívemmel vénülök
hányódom a föld és ég között
vagy kő derékaljamon.

Nem is tudom már honnan jöttem
éldegélek csak száműzötten
de nem mosom a kezem:
Mert nagyon sokszor olyat tettem
hogy azon én is meghökkenem
ezért is szégyenkezem.

Túlvilágon nem gondolkodom
bölcs Istennel nem társalkodom
igéjén nem töprengek.
Ha kinevetem a gondomat
hogy éhség marja a gyomromat:
nem merítek több kedvet.

És biztos lesz még hogy vétkezem
nem is vetem le a jégmezem
telik nappalom, – estem.
Nem keresve kikötőhelyet
csak magányt az emberek helyett
sodródik hajó testem...

Laboda és csalán

Amerre járok, ott
legszentebb a halott
elhagyott házak, és
beszögelt ablakok
Amerre én nézek
üvegszilánk szemek
a holdtalan éjben
macskák üvöltenek

Amerre én járok
nincs arra teremtés
nincs ott csak áltató
és bádog derengés
Lábnyomaim, sűrű
sárrá feketednek
itt csak a végzet hív
és nem vonz a kezdet

Amerre járok, ott
mindig a múlt lakott
kiszáradt tavakban
a lyukas csónakok
Amerre nézek, minden
rémületbe dermedt
féltő kezek innen
haza nem terelnek

Laboda és csalán
lepi a sírokat
a halál ismeri
a kijelölt utat
Öregek születnek
nem lányok, legények
nem zúg ott fel soha
bús, Istenes ének

Minden oly egyszerű
mint az érthetetlen
mindennek célja van
mint hogy semminek sem
Sötét ágyat, sötét
huzattal takarnak
az emberek kicsit
élnék, majd meghalnak

Legyen a bánat, fogam közt a virágszál?...

Sírjak mint egy forrás végeszakadatlan,
csüggedő szívvel, mikor már annyi rab van,
megfelelni, ne is akarjak csak másnak
maradnak meg egy élehetetlen nyavalyásnak?...

Vágyak magukkal, messze ne ragadjanak,
öleljenek körbe, büszke, – fehér falak,
hagyjak száz lehetőséget elrohanni,
csak sírjak, hisz könnyem úgy is van annyi?...

Az aranyalmafát, kéz kézzel ne rázzam,
lelkem zúgó tavában, ne csólnakázzam,
bánjam ha mást, igaz szívvel szerettem,
legyen szavam hazug, – balog minden tettem?...

Felejtsek el, minden emberi készséget,
vigyek a nyakamba, száz és száz kétséget,
be szégyelljem, hogy egy hitetlen maradtam,
hogy már a föld is kezd, kihűlni alattam?...

Bámuljak csak ki, a börtönablakon,
és révedezzek el, egy álomalakon,
örömet másnak, magamnak se okozzak,
bilincsbe vert kezekkel, csak elmotozzak?...

Öreg, borús vers, kívánkozzon a lapra,
legyek csak a pénz vértrónjának a rabja,
reklámozom: szívem helyén rozsdás vas van,
a fagyos kamrák kilincsét ne szaggassam?...

Legyek belátó, amikor eltipornak,
legyek alanya, minden halotti tornak,
mást talán már nem is szabad énekelnem:
az Isten legnagyobb bűne, a lelkem?...

Maradjak csendben, és ne is csapjak lármát,
maradjak sötétben, ne is gyújtsak lámpát,
talán minden áldott nap, riadót fűjjak,
és szűk szívem, odvas odújába bűjjak?...

Fütyüljek rá, ha helyes utat tévesztek,
meneküljek, mikor minden tagom reszket,
várjam be a halált, ha mögöttem üget,

legyen a szemek vak, és a szívem süket?...
Eltört szárnyaimat, vonszoljam a földön,
legyen az ideje, betegként vergődnöm,
ne érjen számomra semmit az ég, – a menny,
talán vessem borba, sebekre mart szívem?...
Talán abban adjak pont igazat neked,
hogy tavaszba már úgy sem szöknek a telek,
legyen minden erőfeszitésem hamis,
hulljon le a Hold, és vele az álmom is?...
Riadt baromként, bógjek mint a rémület,
sírjak mint egy forrás?... – Hiszen rossz nélküled.

Leltár, eltűnődve

Senkinek, vagy csak egyetlen egynek
annak, aki írni nem tanított
ősz napnak, és téli szeleknek
kinek minden sorom, merő titok.
Magamnak, vagy senki, – senki másnak
annak, aki csúfnak lát, vagy szépnek
a szétmálló napfogyatkozásnak
ostromgyűrűnek, – feketeségnek.
Nyárnak, ősznek, télnek és tavasznak
tisza egeknek, gyarmati pornak
sokat megélt öregnek, – kamasznak
annak, akit mindig megtiportak.

Senkinek, és az egész világnak
a víznek, a földnek, az égboltnak
hallgatag, – néma galaktikáknak
a felhőnek, a napnak, a holdnak.
Annak, kit százszor derékba törtek
aki elégtételt a máglyán kap
zöldellő ligetnek, – temetőknek
a földel elhantolt szívárványnak.
A végesnek, és a végtelennek
a meg nem valósuló álmoknak
a gyarlónak, és a védtelennek
szemgödröknek, – temető-árkoknak.

Senkinek, vagy csak egyetlen egynek
az ellenségnek és a barátnak
a szerelmesnek és az özvegynek
madaraknak, siketnéma fáknak.
Annak, aki adott nekem teret
sorban állóknak, – és különcöknek
annak, aki hurokban született
emberiség-köldök-kölöncöknek.
Annak, akit szerettem és féltem
akitől majd félni fogok eztán
azoknak, kik a földbe se férnek
a meggémbedt testnek a keresztfán.

Leomló falak

— Hymnus az élethez

*Mert minden jó. Éhezni s enni jó,
áldott az éhség s áldott a cipó.
Szomjazni is jó, s ha a fény zizeg,
meginni egy pohár jeges vizet.*

Kosztolányi Dezső: *A jó élet*

Kívánnád a haragot?, - tanulj meg hinni:
hidd el testvér: benned is vér kering,
nem kell a nyakadban száz kétséget vinni,
nem kell válladra, az átizzadt szennyes ing.
Miért feküdnél megtörten, akár egy holt,
mint akinek a bánat a hitvallása,
kinek az ajka, már régóta mit se szólt,
kinek szeretet, rég volt az áldomása.
Hagyd csak hogy a hozzád méltatlan megvessen,
hazugság minden szava, – bárminek nevez
az akarás marjon, – kínozzon, – égessen,
-és sose legyen nagy-savanyú ünnep ez.

Káromló kezed ne meredjen az égnek,
ne is menekülj, ha föltámad a vihar,
ha a szél fű, és a csillagok sem égnek,
ne törődj leomló falak poraival.
Miért ne tudnád meg: mi az: vígan élni,
csak könny zuhant szemedből, – sirtál eleget,
vashittel próbáld meg sorsod fölcserélni,
és hidd el: a víg öröm nem elfeledett.
Vétek az hinned: hogy csak vétket vétettél,
fűtsön belülről egy titkos, – rejtett erő,
mielőtt hanyatt a Pusztán megdermednél:
dermedt árnyékdoból a fény törjön elő.

Haraggal miért bámulnál az égre föl,
bűnösök közt, mért akarnál lenni rosszá,
ha ütni is szeretne száz kemény ököl:
a Hited a bús iszap, miért is mosná?...
Miért kongana szíved, – fojtana magány,
végzetedre szép nyoszolyóban mért várnál,
gyilkos méregtől miért habzana a szád,
miért éreznéd hogy ingoványon járnál?...
Hidd el végre: az akarat benned is él még,
két kezed mért szorulna mindig ökölbe,
mért ne csodálhatnád az ég tiszta kékét,
mért fájna ha más csípne, marna, – és ölné?...

Megtagadva Istent, – miért kódorognál,
miért ne görnyednél már több litániát,
mért csak a szörnyű Istenekhez szólnál,
miért ne lehetne, boldogabb a világ?...
Mért tűnnél el, mint erdőben a vadnyom?...
– szeress újra, – hogy hogyan: tudod Te jól azt
mért szégyellnéd, miről számot kéne adnod,
mért lennék hó, mit a Nap magába olvaszt?...
Utadon a bagoly miért is huhogna,
miért lenne jó, ha végedet kívárnád,
szívedre a bánat halkán mért csurogna,
az Életet nyögve miért ne kívánnád?...

Litánia

A „nem lehet ezt is kibírni” fegyelme

Papírlevélként lóg csak egy papírlombról
emlékezete papír: papírozsmaring
nem jutott neki csak papírhatalomból
papírmellkasán, papírgombbal, papíring

Papírszellemek, papíröllel idézték
a papírszínház színpadán, papírszínész
úgy tekeredik rá a papírsötétség
papírszívében csak papíralom tenyész

Szerelemben papírlobogás lehetett
papírként sodorja csak el a papírkéj
papírszemekkel bámul, papírfelleget

A papírkezek, papírgödörbe hányják
elválik a papírnaptól a papírēj
utána dobják papírlitániáját

Lombjavesztett fákon

*Meggondolom, hiszen a láz: láz
S én mégiscsak roncs vagyok
S kezdődő Télben várt Tavasszal
Mindhiában baktatok
S aligha érek már Tavaszt.*

Ady Endre: Télbe-hulló ember vágya

A tél csak fagyosan dülva-dül,
a szél arcunkba vág, – felöklel;
viharrá lesz, zúg, süvölt vadul,
túlélni mindezt, hitnél több kell.

Menekülnék a látvány elől,
de a nehéz, szomorú ködben,
kacag a szél, a hegyek felől,
megtorpanni, nem fog előttem.
Szellem árnyként, jár háztól-házig,
hogyan felferje, sáros lelkemet;
közben az eső zongorázik,
az unt, szomorú táj, eltemet.

Szépségét én nem is érzem,
télen, így csak az ökör mulat;
összekulcsolva fehér kezem,
mellemből halk sóhaj tör utat.
Magamról a havat, le sem rázom,
remegek csak, mint egy hattyútól;
végignézek a sok kőházon,
a szám, egy ósdi nótát dúdol.
Ülök csak, mint egy éji őrszem,
és nem hazudom, hogy *jaj de szép*;
a Hold csillan, mint egy bús, tört szem,
nézem, mint aki elitta esztét.

Felejteni, – pihenni vágyom,
gyenge vagyok, mint a friss rügyek;
akár korholom, akár áldom,
a Teremtő, nem vet rám ügyet.
Nem hiszem, és nem is gondolom,
Őt, – kinek kezében halál van;
dúdolom csak, a beteg dalom,
míg reszket két, megzuhant vállam.
Arcomat esőcseppek mossák,
bár meleg szobában boroznék;
de vágnak, ez is csak bohóság,
mint hogy a jövő, csodákat hoz még.

Hogy fény fogad majd, és melegség,
hogy szerető ölel szelíden;
nem ezek a mérgezett esték,
– sok álomtól, főm félrebillen.
Fanyar mosollyal, dől előre,
kezem játszana szeretőm blúzán;
álomnak ez is, kusza, – dőre,
karosszékemet ablakhoz húznám.
Míg a cselédem énekelget,
álmainra angyal vigyázna;
– de a szél fojtogat, és ellep,
nem simul szájam, rángó ránca.

Gallérba fúrom, könnyes arcom,
és az öröm, most sem rohan rám;
a szél suttog, – most tán elalszom,
ezt a jégvilágot itt hagynám.
Odalennének részeg percek,
nem hördülne véres pirossan;
– míg zsebóráim tűnődve perceg,
én a mezőkre futnék mostan.
Leszámolnék a nagykabáttal,
sikerülne az életöröm;
de a vihar zúg, fákon átal,
és húsom vájja, a kínlódó köröm.

Mikor

*odaképelem a napot
ahol lennie kellene*

Megnyitlak fölöttem a gyászos mennyboltok
és a tavaszi fáknak lombjai hulltak
ha az elmúlásomra gondolnom volt ok
az eszembe sem jutott hogy elpusztuljak
Mikor nem gondoltak nekem mást csak rosszat
nem adtak innom, mikor feküdtem lázban
és síromra előre virágot hoztak
a boldogságról hajnalig elnótáztam
Mikor azt kérdezték tőlem: miért tettem
és tudták: úgy is a sátáné lesz bőröm
ahol megtagadtak, ahol nem kellettem
fogadtam meg, hogy önmagamát megőrzöm
Azt mondták, csak hazugságban vagyok gazdag
azt kívánták, rám a sors bánatot hozzon

Mikor elmondtak hitványnak és pimasznak
azt mondtam az Úrnak: üssön, – ostorozzon
Mikor csak kezet emeltek rám és baltát
ellenem állni emberből egyre több jött
és egymást csak a vérbosszúra sarkalták
nem hittem rossz álomnak, nem ástam gödröt
Azt mondta kedvesem: hasztalan szerettem
mástól várja már hogy neki csodát hozzon
a szívem nem zakatolt csak egyre szebben
követeltem: aki tud az csakátkozzon
Hogy ön-gőgjét miattam, senki ne sértse
mikor lelkemen metafizika rágott
nem véreztem el, csak azt mondtam: azért se
és keblemre öleltem a valóságot

Mint egy lavór, üres a két kezem

Mikor az emlék mindent áthevít
Mikor szeretnek, mert nem értenek
A műsorvezető lekerekít
Több, poros kópia is lemehet

Minden olyan intellektuális
Ki volt Orbán Ottó?: Költő! Ön nyert!...
Lehetsz korszakos, zseni, király is
Mint akit el, nem a vízözön nyelt

Minden gondolatod köztulajdon
Mikor tőled lopnak lángot, tüzet
Hatvankilenc éve... hetven... – pardon

Mindezt valahol tűnődve hagyod
Csapó!... – jön a reklám egykedvűleg
És belepnek a foszló csillagok

Mulandóság

Mi lesz a halál után?
*Ők már tudják, az árnyak,
a lukas arcúak, az üres szívűek, a boldogok.*

Csukás István: Mi lesz a halál után?

Halántékomra dér feküdt
velem az ördög incseleg
letenném neki az esküdt:
hogyan csodák pedig nincsenek.

A világ: csalás, – hazugság
virágoskertje csupa gaz
más is elhagyta az útját
az én sorsom is ugyanez.

Amim van, az mind mulandó
hisz halandónak születtem
ami rossz volt, vagy ami jó
mind-mind elfutnak mellettem.

A fogsorom koromsetét
szemembe hull kevés hajam
felejttem a múltam terhét
– szeretném elbógni magam.

Hiszen időm majdnem lejárt
két kezem lassan elernyed
hideg és mély az Alvilág
és fájdalmas ellenszernek.

A Setét Lyuktól reszketek
az arcom is fakóra vált
magamhoz forralt bort veszek
és egy korty, jéghideg halált.

Szomorgok, de nincsen könnyem
nem lesz visszaút: fáj a kín
és a kutyák éjjel könnyen
kapatják ki csontjaim.

Nagy Gáspár tenyerébe

*Nem voltál ugyan naiv, de hittél
csaknem mindenben, és mindenkinek.*

Maradhattál volna még szemtanú,
de feddhetetlenként el kell temetni:
nézni, hogy lesz belőled porhamu.

Vacogva, csaknem belegebedni.

Az óra, mint a bot ütése: ver,
és mozdulatlanul vibrál a lég.

Életünk óriás késekkel perel,
és lassan lecsap ránk a bőjti szél.

Kik elmennek, talán visszatérnek
– gondoljuk magunkban, sírod fölött.

Valahol kékebbre fested a kéket,
vagy csendben ülsz, egy indián kövön.

Végigtekintve ezen a világon,

először, vagy talán utoljára,

Talán azt mormolva: „visszavágyom”.

És a főszél, belekap a lángba.

Mikor a gyávaságot számonkérték
mikor az iskolák sunyítottak és hallgattak,

mikor a hitet naponta cserélték,

mikor némán féltették a hatalmat:

Te magadtól féltél, soha senki mástól.

A súlyos szó utáni érzéstől,

a magadba való szörnyű némaságtól,

gyöngeségtől és szófecsérléstől.

Lesz egyszer egy nyárvég, lesz az ég fess kék,

és közénk, egyszer úgy térsz majd vissza,

hogy repülöznek újra a fecskék,

és az ég legtisztábban lesz tiszta.

Most verset öntünk, – mintha harangot,

és próbálunk lánggá merevedni,

mert mi más jelenthetne még rangot:

mint a tűzben is gyújtósnak lenni.

Napmeleg és ólomég

*Mert nincs kezem már, emberi arcom,
a földön fekszem, követ harapva,*

Bella István: Magány

Van, akit tűznél melengetnek,
van, aki előtt földre dőlnek,
akad, akit a hóba vetnek,
vagy ráhányják a fagyott földet.

Van, aki mellett a tűz lobog,
kinek minden nap, egy szabad nap,
akad ki viharban hánytorog,
kit a szél, mint a kétely szaggat.

Van, akinek kijut a jóból,
berendezett gyermek-szobában,
akad, ki maga elé mormol,
egy vaksötét udvar porában.
Akad akit földre ver az alkohol,
s apácaszívként haldokol.

Van, kinek minden nap szabadság,
kivel a sors engedékenyebb,
van, kinek ágya vörhenyes nád,
kinek ólomégnél, nem jut szebb.

Van, kire a napmeleg dől,
nyakában arannyal, -ezüsttel,
míg mások szürkén ködlenek föl,
meggyötörve a többi testtel.

Van, aki előtt a kincs: halomban,
aki mellé még sose fogott,
más fagyoskodik egy falombban,
és épp úgy nyafog mint egy fagott.
Akad akit az Isten, a földre köpött,
ki nem hiszi fénynek, az őszi ködöt.

Van, ki tudja a helyes utat,
kin a vak-véletlen is segít,

akad, aki vak szemmel kutat,
elsírva az összes könnyeit.
Van, akinek az álma tiszta,
aki el, még semmit sem hagyott,
másnak sóhaját a föld issza,
kinek álma, dermedt és fagyott.
Van, akit még az Úr is szeret,
ki nem ténfereg, jobbra-balra,
más, fekszik akár egy rászédett,
súlyos árnyakkal betakarva.
Akad, aki megfáradt emberként hever,
harmattá válva benne, a gond és teher.

Van, kinek jut az oltalomból,
akit bársonnyal betakarnak,
akad, aki másra sem gondol:
testébe milyen karmok marnak.
Van, kinek fenn marad a neve,
kinek más bánata az öröm,
akad kit nem ér a nap heve,
térdel csak a bús, hideg kövön.
Van, akit még köszönt a holnap,
kit még az ördög sem hagy cserben,
akad akit csak megrabolnak,
helybenhagynak, – megbilincselnek.
Akad, ki egy cellában szédül és hebeg,
és el nem éri, soha az eget.

Van, aki mindig sikert arat,
akit a nap, hét ága sem vakít,
más áll, mint az ősz, néma falak,
mint aki régen volt, hogy várt valakit.
Van, aki nyitott ajtón kopogtat,
és nem jajgat hogy: fáj a szívem,
akadnak kik, mint a csúf halottak
ringanak a bánat mélyiben.
Van, aki óvatos és éber,
ki nem gondolkozik Isten-tagadáson,
van aki már nem is pöröl istenével,
ki nem is engedné hogy a mennybe lásson.
Hisz Ő is ellene esküdött,
– lepje csak az idegenség, mint a köd.

Nem csak...

Ezt a széket arrébb lökni
vonat elé lefeküdni
megvívni még egy-pár harcom
szétszagatni vasálarcom
eldobni kövem és nyílam
nem ölni mint mindannyian
törzsnek lenni nem csak torzsnak
ura lenni a szebb sorsnak
ördögöt nem falra kenni
ötszázásért gyrost enni
dermedt árnyak sose lenni
fel-le járni a kék vízen
az égre lesni septiben
tisztá szívvel énekelni
Istennek is megfelelni
örök életűnek lennem
Isten ébredne föl bennem
megszeretne, – akárki az
akár hazug, – akár igaz
lenyugtatni a vad tengert
megsajnálni a rossz embert
égről a fényt leszakítani
véle szívem beporítani
a gondok közt nem vesződni
a szántón nem mérgeledni
bajos szelet nem hallgatni
az ördögöt nem vallasni
csak a jóról gondolkozni
nem szenvedni, – csak dolgozni
nem érezni a haragot
simogatni: – holdat, – napot
bölcsebb előtt meghajolni
felderülni úgy dalolni
az Istent is úgy szeretni
érte szívem földbe vetni

nem gondolni rosszkor rosszra
bennem Isten álmodozna
míg a széket arrébb tolnám
rám gondolna, – úgy gondolnám...

Nem tudni hova, tovább...

Elfogyni, mint orsóról a szál,
legyen más az, akit lekaszál;
eltűnni is úgy lenne kedvem,
hogy mondjuk havas szédületben
vagy mondjuk szédült havazásban,
(akármikor, de mindig másban);
hogy legyen bárkinek szép szava,
ha poromat a szél: szét, – szana.
Ha már fejemre: pokol, – mennybolt,
ha már akárki és miatt volt.
Szavad nem akarom hallani:
hogy miért pont most, ha már eddig.
Mit bánom én hogy ki feled itt,
hogy a múltat, be kell vallani.

Csak a hideglelés öregség,
és nem a hús, nyárvégi esték;
vége lesz a fokozatoknak,
mikor nem lehetek halottabb.
Van ki elkorhadt vagy elégett,
és nem sűrögnek mint a férgek;
van ki hamvadt és van ki porlad,
– ez a földi, gyarló gyakorlat.
A rosszból az egyetlen jó:
tovább már nem halogatható,
mert utolsóak már a napok.
Várom a hűlő tündöklésben,
és Ó fogadkozik: „Bocs, késtem!”
– talpa alatt, sóder csikorog.

Üldögélek, mindenre készen:
egyszeri dologban lesz részem;
talán még a szemem se rebben,
a legutolsó szerepemben.

Nem hozom fel esendőséget,
holmi mentetetőzésképpen;
háttam mögött az üres lakás,
menés vagyok már, nem maradás.

Mit titkoljak, és mit takarjak,
hiszen úgyis meg kell, hogy haljak,
– bár nem hiszem hogy erős vagyok,
és a vacillálás sem segít.

Játszom az eszemet, – félek itt
hagyni ezt a kín – és színpadot.

Öreg szerelmespár

Szemük mintha üvegből, szájukban műfog kattog,
utánuk úgy szólnak csak: „El, miért nem rohadtok?...”
Nem látják egymást szépnek, ahogy nem látják rútnak,
de egymásnak élnek, mint a csavargó az útnak.

Húsz éve, eggyé váltak, mint a mély, és a magas,
vén kezük, kezét lóbál, mint lámpást a lámpavas.

Nincs pénzük, és elverték az ingóságait,
ismernek minden árkot, kapualjat, és hidat.

Csontot rágni, és sebet nyalni, kutyák szokása,
nem is gondolnak szépre, jóra, se semmi másra.

Szól a harang, és reped, akár zsák alatt a váll,
a lopott babkonzervhez, nem jut már ezüstkanál.

Régen nem váltanak már könyvet, csókot, pillantást,
szenvedélyük elvásott, mint testről a vas-palást.

Ha egyiküket ágynak dönti a láz, vagy a kín,
a másik, félálomban dobol, fájó csontjain.

Az Úrral, nem vitáznak, s egymásba sem marnak,
fel, nem frissíti vérük, a gyógyszer, se a harmat.

De isszák az ócska bort, mint itatós a tintát,
hidló széléről nézik az ezer csillagmintát.

Nem is szólnak egymáshoz, nem kéretik magukat,
hálnának, – de ellopták már vattapaplanukat.

„Tánc reggelig!” – villogják a méregdrága bárók,
és ők egymásra dőlnek, mint a tépelt plakátok.

Vasárnap tiszta ingben, két dupla mellett esznek,
egymásnak élnek, akár a lakó az eresznek.

Kávéjukat a cukor sem teszi édesebbé,
úgy hallgatnak, mintha nem szólnának soha többé.

Szemük mintha üvegből, lábukban protézis ropog,
utánuk úgy szólnak csak: „Készül már a sírotok!...”

– Ballagnak egymás mellett, utánuk kutya ugat,
csöndes eső veri, az elvásott tomporukat.

Panoptikum

Nézd: az őszi este nyirka megremeg
Elkorcsosult agyunkba a láz kap
Az ember, sárba hentereg
Ahogy az ördögök citeráznak

Nézd: hogy a hamueső hogy pörög le
Hogy Istenre csak megtűrve gondol
Az ember, és csordul könnye
Ahogy koncot tép a csirkecombból

Nézd: milyen álszent minden ünnepünk
Milyen átlátszó minden gondolat
Csak a rossz útra tévedünk
Míg a remény lángja is ellohad

Nézd: hogy borít be téged is egy szikra
Hogy isteneink ásítva néznek
Míg eltorzult arcainkra
Holt vonásokat fest az enyészet

Nézd: izzik testünk a véres ruháktól
Nem akar pusztulni a fájdalom
Lábunk a halálba táncol
És nem kelünk sírunkból hajnalon

Nézd: hogyan zeng a vér és a tűz dala
Hogy ölt formát a sápadt arcú kín
A templom csak nyomortanya
Inkább átesünk poklok kapuin

Nézd: hogy szökken szárba a fagyos virág
Vétkezünk utolsót rügva, – újra
Úgy dalol gyászmelódiát
A szél, és könnyes arcunkba fújja

Nézd: remeg a testünk, érzi a deret
Majd leszáll ránk a kora alkonyat
Csak az elnémult üzenet
És a nyirkos, mély csöndesség fogad

Pont

Fogjuk fel mint valami átmenetet
amíg találok egy meghitt otthont
ahol lesz aki annyira szeret
pont pont pont pont

Nem könnyű túrnöm könnyűségemet
hogyan az éj, szelet, – csapzott eget pont
és hogy mi van a boldogság helyett?
pont pont pont pont

A hideg, tűzként futkos bőrömön
amíg számolok, száz bús karácsonyt
és mi az ami még maradt öröm?
pont pont pont pont

Számra nem veszem azt, amit túrtam
úgy is rám szakadna a horizont
nemsokára*, -ha jól értesültem
pont pont pont pont

Nő majd tovább szakállam, s hajam
és talán nem érzek többé iszonyt
nem is kérdezem: Isten hogy ha van
pont pont pont pont

Keres, – vagy majd nekem kell keresnem?
átfürja-e magát, rajtam a csont?
elbírja majd a földet a testem?
pont pont pont pont

**Lásd: Petri György: Mosoly c. versét*

Semmieset

Holtomban keseríteni nem
fog, hogy messze földön ért utol
a vég, hogy gyászbárkám a csendes,
búzakék habok közé veszik,
hogy a sírhelyemhez nem kísért
senki se, s hogy emlék-kövem
a földön elveszik. Ez se bánt;
hiszen egyremegy, milyen ablak
nyílik, a Nagy-Büdös-Semmi-be.

Szégyenvers

*Te magad légy a költemény,
melyet hatalmával a szónak
világra hozol! Légy tömény
s elvont párlata a valónak!*

Kálnoky László: Ars poetica

A szégyenversünket meg kell írni:

vad tűzvészt, vérszínű záporokat
egetet, mi csak fájdalmat hozott
fekete tájakat, és poklokat
hol kószáltunk, mint az elátkozott
a sírjukban fekvő halottakat
árvaságunk embermilliókban
mocskosan tündöklő nappalokat
melyben ültünk csak bűnösen, – szótlán
de szégyenversünket meg kell írni

azt amit a nevén nem neveztünk
amit nem árultunk el magunknak
mikor hitetlen beszélni kezdtünk
arról: rángatott bábuk vagyunk csak
mikor hibára halmoztunk hibát
és beláttuk: mi is csak öregszünk
elhittük a rossz legrosszabbikát
hogy nekünk is csapdába kell esnünk
de szégyenversünket meg kell írni

koldusnak hittük magunkat, – rútnak
akik mindig ostobák maradnak
lángeszűnek, akik nem tanulnak
hogy választ még a bölcsek sem adnak
így lett az ígéretből hitszegés
így fordult a visszájára minden
így lett a megváltásból büntetés
így gyűlt a vérrög az ereinkben
de szégyenversünket meg kell írni

hogyan sodródtunk az árral többször
és verem helyett kétségbe estünk
pokol sara arcunkba fröcskölt
nem is volt mit várnunk, és keresnünk
mikor tűz hullott és csak ránk szakadt
mikor oxigén volt a szenvedés
csak gyáván, – rútul féltetted magad
és panaszkodtunk hogy minden kevés
de szégyenversünket meg kell írni
azt amikor árnyakat kergettünk
mikor nagyon, nagyon nem szerettek
fűtött kályhánál is dideregtünk
és rózsának nem mondtuk a retket
az életet, ami csak előleg
ami a miénk lett, mert kerestünk
a kudarcait az agyvelőnek
a magányt amelyre ítéltettünk
mert szégyenversünket meg kell írni

Szétszórt emlékeink

Meztelen lettél, akár a világ
örök álomban szűkülő
a Halál most is felmenti magát:
fut a felelősség elől

Szemed pillája, többé nem rebben
most már a jeges éj érint
felragyogsz szétszórt emlékeinkben
– fölöttünk zord idő érik

Most fészket ver a konok hallgatás
minden szándékunk hasztalan
dermedt testemben foltot vet a láz:
feloldozhatom-e magam?...

Szemed lakatlan: ásványfényű űr
fekszel a tisztítólánghoz
testedre a múlt szürkén rákövül
a mély, eszmélő magányban

Fölötted egy ismeretlen szaval
velünk együtt kételkedik
a fájdalom most a szívig nyilall
és nem könnyít rajtunk a hit

Hogy hol az igazság, nem is kérdem
késik a tiszta gondolat
a Halál már rég mást ringat térden
– fénné érsz majd a föld alatt

Így döntött hát a legfőbb hatalom
nem volt türelemmel tovább
titkolt könnyeimet úgy morzsolom
mint pogány az úrvacsorát

Testünknek nincsen ára

Testünknek nincsen ára
nem vesznek ember számba
Ver az Isten ostora
nincs otthonunk
ágyunk az út pora

Dunyhás ágyba rég bújtunk
vidám nótát rég fújtunk
Szánknak nincs mit ennie
nagy terveink
nem visznek semmire

Nem takar, csak a lomha
koronás, füzek lombja
Nem vezet minket pásztor
nem suttogunk
a feltámadásról

Bársony rég volt a bőrünk
tetvek hullnak belőlünk
Nem gondolunk magunkra
az idő is
hamut hint hajunkra

Nyeljük a bort, -a jódot
szeretők elkallódott
Rajtunk a mocsok a rúzs
csontjainkról
rég lefoszlott a hús

Az utunk meredék lett
velünk csak a szél lépked
És a sors lecsap újra
szívünk porlad
mint sírban a hulla

Verve fekszünk naphosszat
mint az agyon kínzottak
Aki lát, földet hord ránk
úgy sajog az
eltört oldalbordánk

Nem sírunk, – nem nevetünk
a halállal ügetünk
Hátunkra, mint a dárda
hull a zápor:
belemos a sárba

Uram tekints le ránk

Kiknek a föld is hideg, mint az ólom
kiknek keze, remeg a takarókon
akár az űzött állatok, nyers szíve
tekints ránk, kikre nem tekint senki se
Kiknek izmait megköti a pokol
kiknek védőszentje, csak az alkohol
úgy járunk fel-le, mint rács között a rab
ne legyél a szélnél is haragosabb
Uram tekints le ránk, – nem muszáj ütnöd
sokasodnak rajtunk a sötét üszkők
szívárványunk ha volt, – elmarta a lúg
a fejünk keményebb, arcunk szigorúbb
Nézz le ránk, mintha lenne hozzánk közöd
mintha szív dobogna bordáid között
tekints le ránk, kiknek drága minden perc
és meglepetés, ha bármit adni mersz
Fogadj el minket, amíg elfogadhatsz
nem is olyan fontos az, amit adhatsz
ha apánk nem lehetsz, legyél gyermekünk
lehetsz a vég is, csak békélj meg velünk

Téged, közülünk valóként csodálunk
sejtjeinkben, nem csörgedez családunk
mutasd meg hogy szívedben az ég tüzel
mert mit ér, ha hiszünk, és nem létezel?...
Nézz le ránk, mint akiben van imádat
csak egy napra tedd félre glóriádat
hagy érezzük, ahogy a bilincs pattan
s bocsásd meg, mi megbocsáthatatlan
Nézz le ránk, és tudd meg, hogy élünk itt lenn
hogy szűkülünk iszonyú sebeinkben
nézz le ránk, – ez az utolsó pillanat
meglátnunk felhőbe vágott arcodat
Uram tekints le ránk, – csak benned bízom
amíg még megtart minket a rongy izom
amíg rejtőzhetünk a hallgatásba
botladozhatunk a kopott varázsba

Emberséged ne legyen rossz filiszter
hájasodó szíved, ne csendesítsd el
ezt kéri pár roskadt, pogány figura
és zokogja: Hozsánna Egek Ura!...

Vér és a vad

*Drakula számomra nem
rémregény-hős. Sokkal inkább
Tragikus hős. Mert ő az átok
és a halál, de egyben ennek az
átoknak az elszenvedője is.*

Réz András

A vérnek jobbágya voltam:
Drakula gróf, a kísértet.
Nyakához inni hajoltam,
amikor koromsötét lett.

Munkába kellett hát állnom,
arcom festve jégfehérre,
megragadni mind két vállon,
szomjazva vörösvérsejtjére.

Az est, borzadt volt és hűvös,
amit be kellett tetőznöm.
Vágyam Tepesi lett, – önös:
egy életre kellett törnöm.

Fogaim sírkövek voltak,
mihez fel: feketét vettem.
Mevártam a teli-holdat:
ideje volt vérmesednem.

Nem volt átok mi ledöntsön.
Hóhér lettem, -csak rá mohó.
Szörnyűt tervezett az ösztön:
vakító volt, mint fenyvesben a hó.

Ellenállt, – keresztet vetett.
Mint én: kifordult magából.
Szívembe karót vert, – szeget,
és meghaltam a magánytól.

Szív dobbanása nem felelt,
csak szemeim tündököltek.
Reggel a részeg Nap hevert,
és dőlt, a fehér sírkőnek.

Elvesztettem józan eszem,
a Havasalföldi télben.
A téboly szélén egyenesen,
Drakulát játszottam, – én szerencsétlen.

Zuhanás a mélybe

Arcunk sárga, mint az öreg len
és a derekunk sem töretlen
senki nem tudja nevünk, – korunk
holnap is majd csak barangolunk.

Bukott Istennel veszekszünk
paplant álmodunk ha lefekszünk
faljuk a piszkos föld gyümölcsét
sok újat nem is mond a bölcs ég.

A múlton néha eltűnődünk
és a testünkre holdfényt öltünk
és mint mikor oltják a villanyt
forgolódunk gúny ágyainkban.

Unott vagy reszkető haraggal
mint pár öldöklő bosszúangyal
meséket szövünk sorsunk köré
amink volt, hogy lett az ördögé.

A köd mögül néha ránk nevet
az utálat és a rémület
függünk csak a bűn-fa ágain
velünk: kamasz hajcsárunk a kín.

A tűnt édent ritkán keressük
hogy büntudatunkat levessük
közöttünk vég-seprű takarit
imára csak ritkán hív a hit.

Fölöttünk ferde csillag billeg
világra jönnünk nem is illett
szívünk kőből, csontjaink fából
az Úr lök, önző önmagától.

Tarkónkon a hideg szél lakik
sírunk, kacagunk a vérpadig
álmunk: ha már a mélyben járnánk
ha másunk nem is, – legyen párnánk.

Önéletrajz

1981. december 17-én születtem Budapesten, és bár 25 éves múltam, azt vallom, hogy még minden hátra van, – sok mindent elveszítettem, de azt gondolom, hogy még minden menthető. Talán 18 körül lehettem, amikor nekigyürköztem az első verskezdeményemnek. Ennyi idős korában Arthur Rimbaud már véglegesen elhallgatott, és sokak számára megfejthetetlen okok miatt Afrikába ment elefánt-

csonttal és fegyverrel kereskedni. Tudom, hogy az én írásaim nélkül is annyi a vers, mint sétálóutcákon az ember, de azt is tudom, hogy a dicsőség a szóé. Az igaz szóé. A költészetet pedig a még megmaradt tisztességnek gondolom, amit még nem játszottunk el félelemből, vagy renyheségből.

Végzettségemet tekintve mechanikai műszerész és intézményi kommunikátor vagyok. Verseim különböző antológiákban (legutóbb a Csepeli Családsegítő Szolgálat Irodalmi Műhelyének Nyitott ablak c. kötetében), illetve a Bárka, a Napsziget, a Napút, és a Fedél Nélkül folyóiratokban jelentek, jelennek meg. Interneten írásaim a Börzsönyi Helikon, a Kaláka, a Kartc, és a DOKK irodalmi oldalakon érhetőek el (többek között). Első, önálló netkötetem Önmegcsonkítások címmel jelent meg a Mercator Stúdió gondozásában, megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtárban is. Kedvelem Faludy György, József Attila és Orbán Ottó verseit, illetve Csáth Géza, és Stephen King írásait.